



Ruth, in vier boeken

<https://hdl.handle.net/1874/27811>

lee

R U T H.
in vier Boeken.

door

Petronella Moens en Adriana van Overstraten.

Leden van onderscheiden Kunstgenootschappen.



J. Touffier Del:

C. J. Keyser'sculp:

*Thans droogt de Aartsgoedheid, ná een reeks van tegenheden,
Noomië's traanen af, daar Ruth met Boas paart:
Zij ziet haar's Machlon's weuw, verrukt, naar't autaar treden,
En dankt der vaders God, wiens oog op't huwlyk Staard. —
Ja, volk van Bethlehem! de hemel zal u hooren,
Nog meer dan Rachel's beë — dan Lea's vruchtbaarheid;
Uit Ruth wordt hoger Stam — wordt Obed U geboren,
In wiens geslacht de Leeuw van Juda wierdt verbeidt!*

J. E. de Witte Junior.

Ju's Graavenhaage by
J. C. LEEUWESTYN.

1790.

R U T H

I N

V I E R B O E K E N.

„ Gij hoort de ruime Hemelkooren
„ Weërgalmen, uwen naam ter eer:
„ Maar Gij, gij wilt ook 't wormtje hooren,
„ Dat op uw voetbank kruipt, ó Heer!
„ Ja Gij, gij zult mijn schaamle zangen
„ U toegewijd, in gunste ontvangen.” —

J. VAN OS.
Gedichten. Bladz. 53.

O P D R A G T

AAN ONZE GELIEFDE

O U D E R S.

Natuur, die in ons hart haar zachte stem verheft,
Geleid ons naar de gloënde Altaren
Der Dicht-kunst, daar de galm der snaren,
Van 't godlijk koor-muzijk, de luistrende aandagt treft.

Verbeelding, schetst uw zorg voor onze tedre jeugd,
Wij bieden, daar gevoel ons griefde,
Dit offer onzer dankbre liefde,
Deez Bijbel-schets van trouw, erkenenis en deugd. —

Uw minzaam hart, dat warm voor onze zwakheid pleit,
 Zal nooit onze Autaar-gaven wraken,
 Gij ziet de heilige vonkjes blaken,
 Die 't zuiverst fijnst gevoel van liefde en pligt verspreid.

De schoone RUTH, door ons in 't luchtig zomer-kleed
 Der Poëzij, in Neêrlandsch dreeven,
 Daar duizend bos-koralen zweeven,
 Met losse zwier geleid, beevt voor geen nadrend leed.—

Kunst-Rechters! wier vernuft, door waare kundigheid,
 Gezuivert, onze Nimf verëeren,
 Door 't geen wanfchiklijk is te weeren,
 Vol moed vertrouwen wij haar aan uw wijs beleid.

Beoordeelt vrij ons werk, toont zijn gebreken aan,
 Dit zal ons leer-graag hart bekoren;
 Doch, doet geen lage schimptaal horen,
 Maar noopt ons, vriendlijk, 't pad der glorie in te slaan.

Bedil-

Bedilzucht vest dan vrij, op RUTH, haar geemlijk oog,
En poog, in al haar tedre trekken,
Iets, dat haar vitlust vleid, te ontdekken,
Dat nijd en laster vrij op hun triomphen boog.

De jonge speelgenoot van *Juda's* fiere jeugd,
De Roem der *Moäbitfche* reien,
Mag zig met uw befcherming vleien,
Beminlijke Oudren! die u in ons werk verheugd.

Ja, dierbre! daar ons hart, van u, geen weigring wacht,
Ziet ge eerst de blijde Bruid verfchijnen,
Van agter 't gaas der tijdgordijnen,
Als elk, op 't grootsch toneel der kunst, haar tegen lacht.

Verrasfing, fchenkt welligt uw ziel 't aanminnig zoet,
Daar we alles van uw gunst vertrouwen,
Uw zachte, uw reine vreugd te aanschouwen,
Loond onze vlijt, en wekt onze oeffening, lust en moed.

De laatste dicht-vonk, die in onze boezem gloeid,
Zweeve in de zucht voor uw belangen;
Gij leerde ons, stamlend, de eerste zangen,
Waar langs des sterflings galm, in 't lied der Englen vloeid.

Ons hulploos leeven, door uw tedre zorg, gekweekt,
Zaagt ge, als de morgen scheemring, blaaken,
Gij bleeft voor 't schomlend wiegjen waken,
Daar jonge onnozelheid, om liefde en bijstand smeekt.

Ons heil waar uw geluk; ons lijden gav u smart,
Gij deedt ons lente bloezem groeien;
Uw hulp deedt onze krachten bloeien,
Wij schuilden, kommerloos, aan uw beminnend hart.

Gij wijde ons vroeg der deugd; ge ontfloot ons 't spoor der eer;
Gij zaagt ons, ras, de blijde lieren,
Met palm en veld-viooltjens fieren,
Dan vleiden we ons, gerust op uw bescherming, neêr.

Dan

Danklonk de kindfchen toon, door 'tvreedzaam bloeiend groen,

Langs d' ouden boord der *Schelde* stroomen,

En deze zacht bebloemde *Zoomen*

Dan kost het kunstloos lied der onschuld u voldoen.

Thans, aan de trouwe hand der oeffning, voortgeleid,

Naar 't heiligdom der wetenschappen,

Biên we u, op steiler glorietrappen,

De galmen onzer lier, gesnaart door dankbaarheid.

Ontvangt beschermt de telg, van 't zangbeminnend kroost!

Onwrikbre trouw konde ons verrukken,

Zij deedt ons zacht de snaaren drukken,

En d'Eer-krans strenglen, voor de roem van 't gastvrij Oost.

Gods liefde hoorde *RUTH*; zij hoore ook onze bcê!

Zij doe uw heillot welig bloeijen!

Uw vreugd, elk rollend tijdstip, groeijen!

Ziet de ouderdom gekroont met zaligheid en vreê!

Deelt

Deeld in 't geluk van Hem, die de onschuld heeft behoed,
Van *Boäs*, die de reinste weelde
Genoot, terwijl Gods min hem streefde,
Ziet, door *Noömie*, u, in 't oord des lichts, begroet.

PETRONELLA MOENS.

ADRIANA van OVERSTRATEN.

*Aardenburg en
Bergen op den Zoom,
1789.*

B I J D E U I T G A V E

V A N

R U T H

I N

V I E R B O E K E N ,

D O O R

MIJNE GELIEFDE VRIENDINNEN,

P E T R O N E L L A M O E N S

E N

A D R I A N A V A N O V E R S T R A T E N .

Wie zie ik, met verheven vlucht,

Verrukt ten starren Hemel varen?

Wier gloriëtoon doorklieft de lucht?

Wie troont de Seraphs bij haar snaren? —

Wie zingt, in vloeiend maatgeluit?

Wier galm wordt door geene aard gestuit?

Wie

Wie toont als Engel, in dit leven?

Wier melodij doordringt mijn oor?

Wie gaat de Cherubijnen voor;

Om hen en maat — en toon te geeven? —

Verrukking! ben ik nog op aard,

Op aard, aan 't laag des worms gekluisterd?

Neen; 't doedsdal wijkt! — door grootfcher vaart,

Ontzinkt het stof dat mij ontluistert!

Hoe! wenkt de blijde onsterfelijkheid?

Wat zang! wat hooge majesteit!

Zou zoo het lied eens stervlings klinken?

Wat zie ik? zou dit waarheid zijn?

Twee Maagden — maar in Englen schijn,

Doen mij die kelk der vreugde drinken! —

Twee Maagden? — halsvriendinnen! ja,

Het waar uw lier die mij verrukte —

Mijn hart vloog ieder toontje na,

Zoo vaak uw hand den Cither drukte!

Heel lofzang, zong ik aan uw zij' —

De klimming uwer melodij,

Klonk

*Klonk mijn gevoel, in zachten keten;
'k Schonk RUTH, in elke levenskring,
Mijn' aandacht — mijn bewondering
Zij deedt mij vaak deeze aard vergeten!*

*'t Is grootsch, wanneer des Dichters hand,
De deugd met edlen zwier doet praalen —
't Is grootsch, wanneer een scherp verstand,
De kroon der glorie weg mag haalen;
Maar grootfcher, als een tedre maagd,
De hooge vlucht eens Seraphs waagt,
Om 't pleit der Godsyrucht te voldingen! —
Maar grootfcher, als haar Hemelsch lied
Haar onderwerp die kleuren biedt
Die ons der fteryljkheid ontwringen!*

*Mijn MOENS! hoe vreugdvol klopt mijn hart!
Mijne OVERSTRATEN! lieve vrinden!
Een vriendschap, die zelfs eeuwen tart,
Doe ons elkander waardig vinden!
Ik juich — ik dank d'Alzegenaar,
Voor zulk een edel vriendenpaar,*

*Wier ziel door kunst — door deugd verheven,
Het Vaderland ter glorie zij —
Dat, grensloos, in der Dichtren rei,
Gezegt, hun ter eer, zal leven! —*

MARIA VAN ZUYLEKOM.

's Haage,
Slachtmaand
1789

B I J D E U I T G A V E

V A N

R U T H

I N

V I E R B O E K E N ,

D O O R M I J N E

B I J Z O N D E R E V R I E N D I N N E N ,

D E W E L E D E L E J O N G K V R O U W E N

P E T R O N E L L A M O E N S

E N

A D R I A N A V A N O V E R S T R A T E N .

't *W*aar nimmer mijne taak een Loflied optezingen;

De waare *Dichtkunst* moet op eigen zuilen staan,

Zij moet, door eigen schoon, zich zely den tijd ontwringen,

En, met een' fieren blik, haar lastraars neder slaan.

Dan, daar geheel mijn hart — geheel mijn denkvermogen,

Vriendinnen! zijn geboeid aan uw' vergoden Lier,

Daar RUTH, in Englen gloor, zweeft voor mijn starende oogen,

Niecht ik een' kleenen tak in uwen dichtlauwrier! —

Hoe heerlijk blinken Deugd en Godsvrucht in deez' bladren! —
 Hoe treffend schildert gij de reine Huwlijksmin! —
 Hoe zalig golv't het bloed, door de opgezwollen adren,
 Voor ELIMÉLECH's weeuw — voor MACHLON's Echtvriendin! —
 Natuur, eenvoudig, schoon, vól orden in haar werken,
 Heft zelv een danklied aan, als Gij haar lof verhaalt! —
 De Dood, in uw pinceel, draagt geene ontzettings merken,
 Wijl gij, in Hemelval, der Christnen stervuur maalt!...
 Verheven Zangsters! Roem en glorie der Bataven!
 Geheel een Vaderland zij aan uw kunst verplicht,
 De dankbre naneef moge uw vlijt erkentlijk staven,
 Als hij uw beider naam, in 't hart, eene eerzuil sticht! —
 Waar gij de Cither drukt zijn oor en ziel verrukking;
 De deugd wordt Godlijk schoon, als gij de deugd bezingt —
 De ramp word waare ramp — de wreedheid wordt verdrukking,
 Als gij ter Dichtroll' treedt, en dáár hun pleit vóldingt! —
 Ons hart dringt, met uw' zang, ten blijden Hemel binnen,
 En, 't zij gij Scheppers gunst of straf ons hooren doet,
 Gij leert, in ieder vak, ons 't zorgend weezen minnen
 Dat overál gebiedt — dat al zijn schepzelen hoedt! —

De Terpen, omgehoold door menschenbloed en traanen —

Door hongre afgeknaagd — door pest ter neêrgedrukt —

De growlen in natuur — het leed der onderdaanen

Zijn, ieder in hun licht, aan uw pinceel gelukt! —

Ja, schoon oud Juda schreit — schoon Moab zucht en zondigt,

Uw zangnimf houdt het recht des Eeuwigen op 't oog;

Zij heeft dat heilig recht in al zijn schoon verkondigd;

Zij toont GOD ALTIJD GOD! — Altijd rechtvaardig — hoog! —

Hœl lofzang zinkt de ziel, door u vervoert, ter neder,

Zij zinkt en voelt het stof, dat haar ten kerker strekt;

Gij wenkt, en fijner toon geeft haar heur klimming weder,

Zij rijst, en hoort de galm, die haar ten leeven wekt! —

De vriendschap boeit uw hart, aan één fluweelen keeten,

Zoo boeit uw beider kunst uw' naam aan de eeuwigheid:

Elk' telg der weetenschap moge u zijn sieraad heeten,

Zoo ras hij u begluurt, in al uw majesteit! —

Bevallig vriendenpaar! — Bevallige eer der Maagen!

Gij wreekt uw kunne, door uw welgegrond gezag;

't Vooroordeel, door uw' roem, beschaamd ter neêrgeslaagen,

Zwicht, daar uw studie toont, hoe veel een vrôuw vermag! —

Gij yoelt uw waarde als mensch — als mensch door deugd verëdeld,
Door kunstmin opgevoed — door weetenschap beschaafd, —
Daar gij den laster trotscht — daar gij geen' lofzang bedelt,
Dwingt gij de kunst, DOOR KUNST, dat zij uw glorie staaft! —
Treedt op — treedt beiden op, en kooft de Seraphs nader! —
Treedt op — met fieren tred — gints wenkt de onstervlykheid —
Het Vaderland der kunst — de woning van uw' Vader —
Het oord — het zalig oord, dat ons ter starren leidt!
Treed op, mijne edle MOENS! — treed op, mijne OVERSTRATEN!
Ziet iedren Dichter grootsch op zulk een zustrenpaar! —
Gij meugt u op den dank des Kunstenaars verlaaten;
Heel Neerland galmt hun toon — uw' lofzang — juichend naar!

J. E. DE WITTE, Junior.

In den Haage,
Slachtmaand
1789.

B I J D E U I T G A V E

V A N

R U T H.

I N

V I E R B O E K E N.

D O O R

DE WEL EDELE JONGVROUWEN

P E T R O N E L L A M O E N S

E N

ADRIANA VAN OVERSTRATEN.

H*et eelst vriendinnenpaar, is door de deugd verrukt,
Der Moabitſche RUTH, in Bethels vruchtbre velden,
Die, ſchoon zij, voor een poos, door rampen wierdt gedrukt,
Zich zag, door 's Hemels gunst, met man en land vergelden.*

* * *

De

*De schier verstorven stam bleef, door haar echt, in stand,
Met Boäs, om zijn deugd met zegen overladen;*

*Daar hij den akker lost, door hongersnood verpand,
En Elimelechs weeuw doet in vernoeging baden. —*

*Hoe treft ons hier de blijk der Alvoorzienigheid,
Daar, uit deez schoone vrouw, der volken heil moest worden,
Wiens merk door dit tafreel op 't heerlijkst legt verspreid,
In ketens, geschakeert door grootheid rang en orden!*

*De keus des onderwerps — het vuur der poëzij,
Van Dichtgewijde MOENS — van Keurige OVERSTRATEN,
Zet RUTH's verheven deugd de schoonste luister bij,
Niets is door 't kunstpinceel onüangeroert gelaaten. —*

*Die deugd der schoone RUTH ontrukkt mijn oog een traan,
Daar zij de dwaalleer volgde in Moabs donkre staaten,*

*Ook daar ze, in Bethels veld, verrukt ter feest mogt gaan;
Zoo treffend afgemaald door MOENS en OVERSTRATEN.*

P. EYSENBROEK.

O P
R U T H

I N

V I E R B O E K E N

DOOR DE

BEGAAFDE DICHTERESSEN,

P E T R O N E L L A M O E N S

E N

ADRIANA VAN OVERSTRATEN.

Den heiligen WOESTEINIER op hoogen toon te maalen,
Voegt VONDEL: Terah's Zoon bekoorde een' HOOGVLIETSgeest:
Van SELS zong SALOMON, op een verheven leest:
Van MERKENS Dichtheldin deedt DAVID glansrijk praalen.

*** 2

Met

Met Jonas kon de HAAS verdienden lof behaalen :

*HOOGSTRAATEN schetste, voor geen Momusfen beyreesd,
Den grooten TARSER, dien een bliksemfchicht geneest,
Daar hem zijn Heiland komt, met Hemelsch licht, bestraalen.*

*Maar Machlons weduw, die aan God verloofde vrouw,
Die, na heur Ega's dood, aan Noömie getrouw,
(Schoon Orpa keerde) huis en maagen durft verlaaten;*

*Te volgen, tot zij huwt aan Boäs, en haar' schoot
Een' OBED baart, wiens zaad al 's menschen heil besloot,
Voegt dit Vriendinnenpaar, voegt MOENS en OVERSTRATEN.*

J. W. DE WILDE.

Hag. Bat.

R U T H

R U T H.

I N

V I E R B O E K E N.



E E R S T E B O E K.

Gewijde Dichtkust! die een Seraph zelf verrukt,
Als hij, tot lof der deugd, den gouden Cijther drukt.
ô, Telg van 't reinst gevoel! die stoflijke aardelingen,
Der geesten Choormuzijk, al staamlend, na leert zingen.

A

Uw

Uw zuivre Hemelgloed ontvonkt, op nieuw, ons hart,
 Uw invloed, die den stroom van 's levens wisling tart,
 Doet ons, in 't sterflijk oord, nog eens de snaaren strelen.
 Ons jeugdig oog, bekoort door Bijbelsche tafrelen,
 Door 's Hoogstens wijsheid met onwelkbre verw gemaald,
 Ziet elke trek, op 't schoonst, door waarheids glans bestraald.
 Ja, 't lust ons op het graf der lang verflonden eeuwen,
 Een krans te strenglen voor de glorie der *Hebreeuwen*.
 De jonge Schoone die door ware deugd bekoort,
Judea's velden koos voor *Moabs* welig oord,
 Voor RUTH, het pronkjuweel van Isrels maagden reien.
 Nog kan haar naam, haar deugd het Joodsche nakroost vleien,
 Terwijl de *Christen* haar met heiligen eerbied roemt,
 Daar *Isaïs* geslacht haar, juichend, *Moeder* noemt.
 Verheven *Majesteit!* voor wien de Cherubs knielen,
 Uw glorie schitterd grootsch voor onze ontgloeide zielen;
 Kroon onze pooging! leer ons, op deez wentlende aard,
 Dien toon, die 't morgenlied der Englen evenaart!
 Der Englen die de tijd hun welkom groet deên hooren,
 Toen deezen Aardbol uit den Chaös wierdt geboren,

Toen

Toen zongen zij uw' roem op 't wentelend gewest,
 Wij zien uw menschenmin, in 't stervlijk oord gevest,
 Met grootfchenluister, door het floers der eeuwen schittren.
 Het heil des stervlings moog de ontzinde hel verbittren,
 Geen nood! Gods liefde waakt, zij slaat het menschdom gae.
 Hoe schoon reist gints het licht, in 't vruchtbaar *Ephrata!*
 Ja, graanrijk *Bethlehem!* de nacht van donkre zorgen
 Verdwijnt, wij groeten thans, verrukt, uw blijden morgen,
 Uw heil uw welvaart zweeft op roozen wicken aan,
 Uw glorie schitterd op de ontloken Ielieblaân!
 'T naburig *Tirus* moog met purpren weerglans pronken,
 Het kooprijk *Sidon* vaak de vale nijd ontvonken,
 Dan, *Bethlehem!* uw naam, waar 't menschdom roem op draagt,
 Word in eene Eerzuil, die Gods heiltroon onderschraagt,
 Voor eeuwig gegraveert, door gloende Cherubijnen.
 In 't stervuur van de tijd zal noch uw glorie schijnen,
 Schoon 't machtig *Ninevée* met *Asfurs* rijkstroon praalt,
 En 't oude *Memphis* in de duurzaamste Eere-naald
 Zijn naam aan 't woest geweld der Eeuwen poogt te ontwringen
 Historiekunde blijft uw lof, verheerlijkt, zingen

Daar de onbestendigheid op hun gedachten woedt,
 En der vergetelheid op 't puin dier grootheid wroeft.
 Ja, nedrig *Bethlehem!* gij ziet uw voorspoed bloeien;
 Haast doet de dankbre vreugd *Noömie's* boezem gloeien,
 Terwijl, in 't ruimst verschiet, de schoonste heilzon blinkt!
 Elk ogenblik dat in het peilloos eeuwig zinkt,
 Zal, aan het starend oog, uw nadrend heil ontdekken,
 Eerlang zal *Bethlehem,* ten wieg voor Vorsten strekken,
 De schoonste Rijkskroon, die ooit luister heeft verspreid,
 Praalt haast, daar 't blatend Lam in malsche klavers weidt.
 Ja, de Eer van *Bethlehem,* zal door 't heelal weërgalmen,
 Wen 't juichend Hemelheir, omkranst met vrede-palmen,
 Zijn weldoend God, zyn Vorst als stervling blij begroet!....
 Dan zacht! hoe pinkt ons oog, door zuivre Hemelgloed!
 Vergeefs staart d' Engel op die Gods geheimenischen!
 Genoeg: het Godlyk woord zal nooit zijne uitkomst mischen;
 Daar 't Eeuwig oog het kroost van *Jacob* trouw beschut!
 Welään! wij zingen dan uw deugd, o schoone RUTH!
 De blonde welvaart die, in versch ontloken roozen,
 De kommerloze vreugd, met lachend schoon, doet blozen,

Lag

Lag in den zachten arm der gulle vruchtbaarheid,
Bij 't heuvlig *Nebo*, op het vlakke veld geveid,
't Gehuil van Boschgediert, en barre Woestenijën,
Verloor zich, smeltend, in den galm der dankbre reiën,
't Geluk bloeide in de schauw van malsche dadelblaân,
Langs bloemrijke oevers van den kronklenden *Jordaan*,
Hier deelde *Moabs* kroost, in reine zaligheden,
Daar 't heil door *Abraham*, voor *Loth* eens afgebeden,
Hen mild bedauwde, schoon de snoodste afgoderij
De Godheid hoonde. Hier kon zuchtende onschuld vrij,
Haar Vaderland ontvlucht, een ruimer adem halen,
De gastvrije overvloed speelde in de vruchtbre dalen,
Daar Isrel, wreed gefchokt door helschen burgertwist,
En buitenlandsch geweld, al 't zoet des voorspoeds mist.
Nog bleev om *Sichems* puin de wrede tweedracht waren,
Nog bouwde ondankbaarheid voor de afgoôn zoen altaren,
Nog, siddrend voor 't geweld van 't volkrijk *Midian*,
Weergalmde d'oorlogskreet van *Berseba* tot *Dan*.
De landbouw lag versmoord, in menschenbloed en traanen,
Wraak scheen voor 't vaal gebrek alöm een weg te baanen,

Terwijl het Herdrendom, in treurige eenzaamheid,
Om 't weggeroofde Veê, angsvallig klaagt en schreidt,
Rust en genoegen waar uit *Jacobs* erv geweken,
De krijtendste armoê woede, in de onlangs vruchtbre streken,
En doofde alôm de zucht voor 't dierbaar Vaderland.
De zorgende oudermin, die nimmer tegenstand,
Aan lydende natuur, in 't uur des doods, kan bieden,
Deedt vaak een huisgezin 't beloofd gewest ontvlieden,
Toen *Abimelech*, nu beroofd van hoop en troost,
Bij *Moab* schuilplaats zocht, met echtgenoot en kroost.
Wie leerde ooit onze *Nymph*, bij 's waerelds wisselingen,
't Onwrikbaar wijs bestek der eeuwge goedheid zingen?
Voorzienigheid! uw oog, dat Sphêr bij Sphêr gebied,
Dat *Seraphs* trouw bewaakt, fluit zich voor 't wormpje niet!
Geen zwarte duisternis doet d'aardling hooploos treuren.
De blijdfte daagraad zal de droeffte nevlen scheuren,
Vreugd droogt de tranen af van 't schreiënd huisgezin,
En 't liev genoegen licht in d' arm der huwlijksmin.
Nu zien wij 't zacht gevoel in dankbre boezems gloeiën,
Terwijl, op vreemden grond, de Mirten kransfen groeiën,
Daar

Daar *Abimelechs* kroost al 't zoet der liefde smaakt,
 En 't zwoegend ouderhart door reinen wellust blaakt.
 Twee fiere telgen, in den schoonsten vaag van 't leven,
 Naar 't toppunt van geluk en glorie te zien streven,
 Bemind door Maagden, op wier godlijk schoon gelaat,
 Bekoorlyke onschuld, liefde en deugd gefchilderd staat,
 Kan 'sVaders edle ziel, door vreugd, haar zelv ontvoeren,
 En Moeders boezem door de zoetste driften roeren.
Noömie kent op aard geen angst geen knellend leed,
 Nu ze al den rampspoed, die haar immer trof, vergeet.
 Haar *Machlon*, die zij 't eerst aan 't kloppend hart mogt drukken,
 Toen dankbre vreugd de ziel haars Echtvriend kost verrukken,
 Haar *Machlon* die zij, zelv in bange hongersnood,
 In haar verflauwden arm, het laatste voedzel boodt,
 Terwijl zij 't jongste wicht, beklemd door tegenspoeden,
 Vergeevs al vleiënd zocht, met boezem melk te voeden,
 Daar haar bezweken kracht, doordoodzweets, schein geblust,
 En 't uitgeteerde kroost het jongst vaarwel gekust:
 Haar *Machlon*, al de vreugd van *Abimelechs* dagen,
 Wiens eerst ontloken jeugd hem 't moeilijkst lot hielp dragen,

Was

Was nu der Oudren troost, hun blijdschap eer en roem,
 Vol tedre liefde omhelst door *Moabs* maagdenbloem.
 De jonge RUTH, die 't hart der fierste jongelingen,
 Door zachte aanvalligheên, tot reine min kost dwingen,
 Die schoone Maagd, de vreugd van *Moabs* vrolijk oord,
 Hadt *Machlons* jeugdig oog en fiere ziel bekoord.
 De waare Godsdienst, door geen bijgeloov vernedert,
 Hadt haar aandoenlijk hart, door reine drift, vertedert,
 Zij staarde door den rook van 's afgods Autaar heên
 Op Vader *Hebers* God, met vuurge smeekgebeên.
 Haar stille zuchten, die voor zijnen heiltroon zweevden
 De reine deugden, die in 't maagdlijk harte leefden,
 Behaagden 't scheppend oog der zaalge menschen min,
 Zij zelfs blies *Machlons* ziel den gloed tot wellust in.
 Een zuivre liefde, door de Godheid zelf geheiligt,
 Pronkt voor de neven van vooroordeel, trouw beveiligt.
 't Aanminnig paar genoot, schoon *Moab Isrel* vloekt,
 't Geluk dat liefde en deugd in Scheppers heilbron zoekt.
 Bevallige *Orpa*, een der liefste speelgenoten
 Van jonge RUTH, deedt nu haar zuivre min vergroten,
Terwijl

Terwijl zij hand en hart aan brave *Chiljon* schonk
Het gul genoegen, dat uit tintlende oogen blonk,
Deed dankbre toonen uit verruimde boezems rijzen,
Men hoorde *Jacobs God*, door *Moabs* dochtren prijzen,
Het heillot, eens gespelt door trotschen *Biliam*,
Gloeide in de vonkjes staag van *Mispas* offervlam,
Ja, 't waar geloof, bewolkt door *Moabs* vloekältaren,
Golvde in een luchtig floers op gouden koren airen.....
Dan, welk een zwarte damp bedekt het blij verschiet?
De vreugd sterft in den arm van 't jammerendst verdriet.
Geluk zinkt in den stroom der wentelende jaren,
Nog trilt de feestgalm, door de blijde bruilofts snaren,
Nog is de huwlijks koets met zacht gebloemt omkranst,
De zuivre wellust, die op mirth en roozen danst,
Doet *Chiljons* boezem, door de reinste weelde gloeien,
En tranen van gevoel langs *Orpas* wangen vloeïën.
De feestrei zong nog 't heil van 't pas verëenigt paar;
Wie dacht, daar alles juichte, aan 't naderend gevaar?
Dan, Hemel! welk een angst doet 't bloed in de adren stollen?
Elk vrolijk tijdstip scheen, beklemt, voorbij te rollen,

Een doodelijke gil vervangt het huwlijks lied.

De Alwijsheid, die 't heelal door éénen wenk gebied,
Zag zich reeds lang, op 't sneedst, door *Moabs* gruwlen tergen,

Zij spreekt: Gints word de top der hemelhooge bergen,
Omfluiërt, door een wolk van dampen 't zaam gepakt,
Een wolk die, nu verdunt, na lage dalen zakt.

De heldre zon schijnt, met een aklig floers omtogen,
't Verwelkend woud wordt door geen koeltjes meer bewogen,
De bloemen kwijnen; 't veld wordt door een gloed verzengt,
Daar zich de onreine lucht met stervlings adem mengt.

Nu hijgt de borst bekneld, en, op de gloende lippen
Zweeft wanhoop, angst en dood. Elk wijd zijn laatste stippen

Aan liefde en vriendschap, daar de zuchtende natuur
't Verhard geweten wekt, in 't uiterst levens uur. —

Vol angst wacht de ondeugd nu de schriklijkste beloning!
Maar, ach! 't verderf dringt mede in 's deugdgezinden woning!

Schoon de eeuwge menschenmin, al't leed der onschuld ziet,

Hoe vaak deelt zij in 't lot van 't ondermaansch gebied!

Dan, schoonze een' zwarte storm van dollen ramp ziet woeden

Haar heilzon gloort, op 't schoonst, in 't felst der tegenspoeden,

Terwijl

Terwijl ze in 't onheil deelt, der broze stervlijkheid.
Juicht ze in de stralen die de onwelkbre deugd verspreidt!
Welk aklig treurtoneel ontdekt zich aan onze oogen!
Ô, Lievdrijk God! hier schreid de deugd om mededogen!
De jonge *Chiljon*, die verrukt zijn dierbre Bruid
Op 't heilig Huwlijksbed, in knellende armen sluit,
Voelt, op het onverwachtst, zijn levenskracht bezwijken,
De Pest doet reeds allom haar heillooze invloed blijken,
De blijde veldling, korts met welvaarts bos getooid,
Verbleekt, terwijl de dood zijn gloënde vonken strooit,
De statige eik, verschroeit door paarfche blikfemschichten,
Splijtkrakend, daar het vuur zijn jeugd en kracht doen zwichten.
De tedre klimöp, die zich strengelt om zijn stam,
Sterft, nu getroffen door de blaauwe sulfervlam.
Zoo scheen ook *Chiljons* gaê, in de ijslijkste ogenblikken,
Daar 't laatst vaarwel verfmelt in 's levens jongste snikken,
Door wreden zielen angst, van 't levenslicht beroofd,
Daar smart de zachte gloed in 't jeugdig oog verdoofd,
Zij blijft om 't zielloos lijk haar minnende armen strenglen,
Haar geest volgt *Chiljons* geest, omringt door vriendlijke Englen

Dan, daar haar huwlijks vriend het wentlende stof ontvlucht,
 Blijt zij aan de aard geboeid. — Een bange boezemzucht
 Doet 't stervlijk leven, in 't beklemde hart weêr tikken,
 Haar tedre zielvriend, door 't vermociend hijgen — snikken,
 Deelt op het grievends thans, in *Orpas* bittre smart,
 Het ijsfelijkt gevoel scheurt zijn melijgend hart.
 Bedroefde *Machlon* weent, bij 't stervbed van zijn broeder,
 Ô Dood! gij grieft de ziel der allerteêrste Moeder!
*Noömie*s moed bezwijkt, daar zij de handen wringt,
 En *Elimelechs* klacht, door lucht en wolken dringt.
 Die brave moet zijn telg in 't zwijgend graf zien dalen!
 Help God! wij zien hem reeds al hijgende adem halen,
 De Pest, die in een wolk van sulfer dampen zweeft,
 Terwijl Natuur, vol angst, op haar verschijning beeft,
 Doet 't moordend gif verwoed door hart en adren snellen,
 De pijnlijkste angsten, doen de ontroerde boezems zwellen,
 Daar, in 't verwilderd oog, de smart geteekend staat,
 Het koude doodzweet stolt op 't blaauw geverwt gelaat!
 Wie kan den wreden rouw van 't lief gezin beschrijven?
 Hoe smeekt de Huwlijksmin om nog verëent te blijven!

Noëmie,

Noömie, die al d' angst der wreedste scheidung voelt,
 Terwijl haar brekend hart, in d' engen boezem woelt,
 Ziet 's levens laatste vonk in stervende oogen blusfen,
 Zijn giftige adem zweeft, bij schreiende afscheids kusen,
 Van gloende lippen, daar *Noömie's* hart verscheurd.

Haar trouwen Huwlijksvriend, in 't vreemd gewest, betreurt.
 „ 'k Moet, (zucht ze al snikkend) dan de wellust van mijn leven,
 „ Mijn *Elimelech* hier aan 't graf ten prooi zien geven?
 „ 't Waar niet genoeg mijn zoon, in 't bloeiendst van zijn jeugd,
 „ Mijn *Chiljon*, zacht gestreeld door schuldellooze vreugd,
 „ Door de akeligste dood, mijn arm te zien ontrukken,
 „ 'k Moest nog mijn gae ontzield in trillende armen drukken!
 „ Mijn dierbre huwlijksvriend! Ô lieving van mijn hart!
 „ Ach! eindigde ook den dood mijn gadelooze smart!
 „ Ach! had het vaal gebrek me in *Bethlehem* doen sterven,
 „ 'k Zou thans niet eenzaam in afgodische oorden zwerven!
 „ Mijn gae in wien ik, ver van mijn geboorten grond,
 „ Mijn aardfche zaligheid - mijn vriend - mijn schutsheer vond!
 „ Mijn dierbre *Machlon*! ach! ge omhelst uw tedre Moeder,
 „ Mijn Zoon! nog gaapt het graf van uw geliefden Broeder!

„Helaas! gij zaagt daar niets dat troost of bijstand boodt!
 „Uw Vader worstelt met de pijnlijkste dood,
 „Nu zal de wreedste rouw de vreugd uws levens storen,
 „Gij zult mijn klacht, naast die van schreiende *Orpa*, horen
 „De hand der lieve RUTH droogt zacht uw tranen af,
 „Maar'tknagendlevenbaant me eenwegnaar'tvreedzaamgrav”!

De jonge *Machlon* voelt zijn manlyk hart bewegen;

Hij floot, al wenend, zelv zijns Vaders brekende oogen!

Terwijl zijne Echtvriendin een vloet van tranen plengt.

En met *Nöomies* smart haar tedre klachten mengt.

Dan, eensnog schijnt den dood't verblijv der smart te nadren,

Een onuitblusbren gloed dringt mede in *Machlons* adren.

Is 't mogelijk, *Israels God!* duld dit uw liefde uw trouw,

Blijkt dan uw Vaderzorg in 's aardlings smart en rouw?

Kan 't kleinste schepzeltje niet op uw goedheid roemen?

En zal den mensch zijn God een wrekend rechter noemen?

Bewolkte reden kan slechts flauwen bijstand biên,

Maar de eeuwge Godheid leert ons 't licht der wysheid zien.

Haast zal beproefde deugd in *Juda's* vruchtbre weiden

Menschlievenheid getroost ter Englen feestrei leiden.

Wen

Wen *Moabs* trotscheid taant, bij *Israels* offervlam,
Zoo groet de waereld eens de *Leeuw* uit *Juda's* stam!
Kom! dat medogenheid een stille traan doe vloeïën,
Daar liefde, daar natuur de tedre ziel blijv boeiën!
't Gefolterd huisgezin vervul de sombre lucht,
Thans met geen bange klacht noch tedre boezem zucht.
Kan 't hart, verscheurt door angts, nu geen verlichting geven?
Nog worstlen jeugd en kracht met *Machlons* vluchtig leven,
Hij slaat zijn stervend oog op zijn verbleekte gaê,
En smeekt den levens Vorst, nog stamlend, om genaê.
Zijn Moeder blijft verstofmt hem aan haar boezem klemmen,
Terwijl de hand des doods, zijn kokend bloed doet stremmen.
„Ach!(zucht hij,)dierbre RUTH! voor de eeuwigheid bemind,
„Ach! dat *Nöomie* staag een lieve dochter vind
„ In *Machlons* trouwe gaê! Nooit zult gij haar begeven,
„ Dit speld mijn minnend hart, ô blijdschap van mijn leven!
„ Ach! dat uw zachte hand haar hete tranen droog'!
Zijn stem bezwijkt: doch, in zijn vriendlijk vleiënd oog,
Leest nog zijn zielvriendin de kracht der reinste liefde,
Die haar aandoenlijk hart met wrede schichten griefde,
Daar

Daar zij, door smart ontroert, zijn bleke lippen kust,
Terwijl hij stervende in haar minzaame armen rust.
Nu zien wij 't akligst lot al d'angts des doods verspreiden,
Drie tedre duivjes, van hun levensvreugd gescheiden,
Van allen hulp beroofd, in 't jammer vol gewest,
Daar zorg en wanhoop zelv de flauwste hoop verpest.
De doffe lijkreet galmt, door moegetreurde scharen,
Terwijl der maagdenrei thans, met ontvlochten haïren,
De bangste klachten slaakt. Hier gilt een fiere Bruid,
Op 't pas gesloten grav, de naam haars lievlings uit.
Gints doet een grijsaart, met de doodskleur op de lippen,
De wreedste klachten, bij zijn stervend kroost, ontglippen.
Al waglend, volgt hij 't lijk van een gelievden zoon,
De vreugd zijns ouderdoms. Daar smoort de zachte toon,
Van 't blijgeboorte lied, zijn ziel doorboorend schreiën,
De moeder ziet, vergeevs, haar wicht om bijstand vleiën,
De lieve zuigling hijgt, door pijnelijke dorst,
En vind geen laafnis meer aan haar verschroeiide borst.
Noömies starend oog, door wreed verdriet verwildert,
Ziet, op 't bedroefd gelaat, de tederheid geschildert,

Zij smaakt, door 't knellendst leed gefolterd, zachtetroost,
 Bij elke weêrhelft van haar pas gestorven kroost.

Zachtäärtigee *Orpa* schijnt voor 't noodlot te bezwijken,
 RUTH doet, in tegenspoed, eene edle grootheid blijken;
 Geen ramp verwrikt haar moed, zij hoopt op de Eeuwigheid,
 Die, door het floers des doods, de schoonste stralen spreid,
 Zij leerde, aan *Machlons* zij, het heil der Godsdienst kennen,
 En zich, in tegenheên aan ware troost gewennen.

Nu voelde zij de kracht der onverwinbre deugd,
 Die zich, vertrouwende, in Gods trouwe zorg verheugd,
 Geen nare wanhoop kan in haaren boezem dringen,
 Niets kan de droefheid over *Machlons* dood bedwingen,
 Dan, geen ontzinde drift ontëert haar zielen smart,
 Een stille tranenvloed geeft lucht aan 't lijdend hart.

Zij poogd *Noömie's* rouw, op 't minzaamst, te verzachten,
 Zij huwt haar boezemzucht, aan *Orpas* jammerklachten,
 „ Ja (zegt ze al schreiend,) 'k voel mijn jonge zielvriendin!
 „ Mijn Moeder! 'k voel de kracht der tedre huwlijksmin
 „ Ik heb de lust — de vreugd van 's levens lente dagen,
 „ Ik heb mijn weêrhelft naar 't verflindend graf zien dragen.

C

„ Bemin-

„ Beminlijke *Orpa!* 'k voelde eerst 't kloppend hartverseurd,
 „ Toen ik, in *Machlons* arm, uw' echtvriend heb betreurd.
 „ 'k Voelde al de tederheid der reine kinderliefde,
 „ Toen mij debitterste angst bij 's vaders sterfbed griede;
 „ Maar 'k voelde, Ô grote God! aan wien 'k om bijstand smeek,
 „ Meer dan een stervlijk leed, toen *Machlons* jeugd bezweek.
 „ Dit troost me: ons lot zal zich in de Eeuwigheid verëenen.
 „ Kom! daar we in eenzaamheid 't voorleeden heil bewenen,
 „ Mijn dierbre! zie de hoop lacht in 't verschiet ons aan,
 „ De koude hand des doods droogt eens de laatste traan,
 „ Mijn *Machlon* leerde mij op 't albestuur betrouwen,
 „ Mijn moeder zoudt ge uw heil op *Jacobs God* niet bouwen?
 „ Gij weide hem uw jeugd, zijn tedre menschenmin,
 „ Ziet ook onze angst, ons leed, mijn jonge hartvriendin!
 „ Mijne *Orpa!* de afgodsdienst kon nooit ons oog bekoren,
 „ Den Eed, door 's waerelds Vorst aan *Abraham* gezworen,
 „ Verzegeld in zijn zaat, 't geluk der wentlende aard,
 „ Schoon 't scheemrig oog vergeefs op 't heilloos auter staart.
 Intusfchen bleef de Pest door *Moabs* dalen woeden,
 Niets kon 't genoeg meer in bange boezems voeden,

Verschrikking heerschte alom, daar gulle vruchtbaarheid,
 Vergeefs het moedloos oog met rijke schatten vleid.
 Allengs scheen d' overvloed in wanhoops schoot te kwijnen,
 De werkzaamheid bezwijmt, de zaligheên verdwijnen,
 Van 't onlangs bloeiend veld, een treurige eenzaamheid
 Heerscht, daar natuur ontroerd, langs beemd en heuvel
 (schreid.
Noëmie, diep in rouw, om gaede en kroost, gedompelt,
 Gestag door nieuwe smart en zielsangst overrompelt.
 Voelt hoe een zachte drift voor 't dierbaar Vaderland,
 Met flauwe vonkjes, in 't beklemd hart ontbrand.
 Vergeefs moest 't Pestvuur in haar kronklende aaren gloeien,
 Gezondheid deed voor haar weer malsche rozen bloeien.
 „ Deez uitkomst, (zucht zij) is een wenk der Godheid zelf,
 „ Hij, die zijn woning vest ver boven 't luchtgewelf,
 „ Die nimmer zich in 't leed des stervlings kan verlusten,
 „ Wil dat mijn koud gebeent' in 's Vaders graf zal rusten.
 „ Haar hand wil mij de troost der zaalge vriendschap biên,
 „ Ja, 'k zal mij, eer ik sterf, in *Silpas* armen zien,
 „ Die trouwe zielvriendin, gewoon aan tegenspoeden,
 „ Zal in dit zwoegend hart een sombren wellust voeden.

„ Maar, *Moab!* 't slapend stof van al mijn levenslust,
 „ Van al mijn eer, mijn roem, dat in uw' boezem rust,
 „ Blijf me aan uw' vreemden grond, met tedre banden kluistren,
 „ 'k Hoor liefde, ik hoor natuur bij hunne graven fluistren.
 „ 'k Ontwijk dit oord niet, neen! mijn dochtren! 'k zie uw hart
 „ Dat ge aan mijn telgen schonk, verscheurd door nieuwe
 „ Ja 'k voel mijn ziel op 't naauwst aan uwe ziel verbonden, (smart,
 „ Nooit hebt ge één ogenblik uw kinderplicht geschonden,
 „ Ô Tijd! die ik wel eer, zoo onbekommerd, sleet,
 „ Mijne *Orpal* gij bezwijkt voor 't al te grievend leed!
 „ 'k Zie uw verwelkte jeugd, van 't vleiend schoon beroven,
 „ 'k Zal 't kwijnend leevensvuur door boezemsmart zien doven,
 „ Verberg me uw tranen niet, al grieft me uw jammerklacht,
 „ De wreedste rouw verteerd uw lang verflauwde kracht.
 „ Ach! hoe grootmoedig kan uw diep bedroefde Zuster,
 „ Het lijden tarten, daar de Godvrucht haar geruster,
 „ Haar veiliger geleid, op 't God geheiligd spoor,
 „ Dan elk die 't schijn geluk op aard ten gids verloor.
 „ Mijn R U T H! uw deugd trotseerd de grievenste ongelukken,
 „ 'k Mag me uwgeboorte grond, maar nooit mijn hart, onrukken.

„ In

„ In welk een tweestrijd word mijn tedre ziel verward!
 „ *Gints* trekt mij 't Vaderland — *hier* uwaandoenlijk hart!
 „ 'k Moet, door uw min gestreelt, in 's levensavond zwerven,
 „ Of zacht, in *Ephrata*, op vriendschaps boezem sterven,
 „ Waar vind ik rust of troost? versterk me, ô *Israels God!* ...
 „ Houdtmoed, mijn Moeder! ja, zijn hand bestuurt uw lot,
 (Dus spreekt de schoone RUTH,) „ de wentelende jaaren
 „ Met vreugd en smart doormengt, verzilverden uw haren,
 „ Eens dreef u vaal gebrek naar dit bevallig oord,
 „ Dat eens mijn kindsheid zoo aanminnig heeft bekoord,
 „ Thans doet uw elke strek 't voorleden heil herdenken,
 „ Zoudt ge aan 't afgodisch volk uw laatste leeven schenken?
 „ God word door *Isrel* weêr al knielende aangebeên,
 „ Ach! keer naar d' erfgrond van mijn' dierbren *Machlon* heên!
 „ Ik blijf waar ge u bevind, mijn Moeder! trouw verzellen,
 „ Het reinst verlangen doet mijn tedren boezem zwellen,
 „ Ik zal in *Bethlehem*, waar eens mijn Lieveling,
 „ De leijdsman mijner jeugd, het levenslicht ontving,
 „ Aan der *Hebreeuwen God*, mijn dankbare offers bidden;
 „ 't Is waar, ik zal de zorg der oudermin ontvlieden;

- „ Dan, Ach! hun dwalend hart, aan d'afgodsdienst gehegt,
 „ Heeft mij door drift ontäart, lang hunne liefde ontzegt,
 „ Ik hoorde *Machlon*, door mijn's Vaders lippen vloeken,
 „ 'k Zou vruchtloos heul en troost in 's Moeders armen zoeken,
 „ Naauw hadt de teêrste min mijn kloppend hart bezielt,
 „ Of't zag haar daaglijks voor het beeld huns Gods geknielt,
 „ Al smekend, dat de wraak mijn huwlijksvriend zou treffen.
 „ 'k Deed vruchtloos haar, zijndeugd, zijn liefde en trouw bezeffen.
 „ Zints ik me aan *Machlons* hart onschendbaar heb gehuwt,
 „ Waantze is 't een heilge plicht dat zij haar Dochter schuwt,
 „ Mijne Oudren! moogt ge in 't eind het heilgeloof ontdekken!
 „ Omhelst den waren God, gemaalt in heldre trekken,
 „ Der spelende natuur, die ons alöm omringt,
 „ Mijn ziel, die zelfs in 't leed haars Scheppers grootheid zingt,
 „ Blijvt, waar ik immer zwerv, Gods tedre liefde smeken,
 „ Dat waarheids morgenstond in *Moab* aan moog' breken!
 „ Mijne Oudren! wordt uw oog eens door dien glans bekoord,
 „ 'k Keer dan weêr dankend naar dit altijd dankbaar oord.
 „ Kom, *Orpa!* vroeg beroofd van uw geliefde Moeder,
 „ Thans aan de zorg betrouwd van een' liefhebbend Broeder,
 „ Stierf,

- „ Stierf grijze *Selem*, van mijn Zustermin bewust,
 „ Niet, daar uw zachte hand zijne oogen floot, gerust?
 „ Mijn trouwe vriendschap blijft voor uw belangen waken!
 „ Kom! dat we in *Ephrata* al 't zoet der vrijheid smaken!
 „ Geen heerschzucht word daar trotsch door zielendwang
 „ Geen Koninglijk bevel, verdoofd daar d' offergloed!
 „ Wanneer Natuur, beroert door 't loeiën der orkanen,
 „ De zon een glanzig spoor door 't zwarte zwerk ziet banen.
 „ Dan vlucht de bleeke schrik, dan zweeft een stille lagch,
 „ De fombre schepping door, daar elke donderflag,
 „ Die nog van wolk tot wolk, met dof geraas blijft rollen,
 „ De levensfappen doet, in fidderende aders stollen!
 Zo word *Noömie's* hart, door 't moeilijkst lot verscheurd,
 Door zachte troost gestreeld, terwijl 't angstvallig treurt.
 Ze omhelst haar Dochtren, die met tranen op de wangen,
 Al fnikkend, aan haar hals, met bevende armen hangen.
 „ Mijn kindren! (roept ze,) 'kvoel, in 't aklig scheidings uur,
 „ Voor U al 't fijn gevoel der lijdende natuur!
 „ 'k Omhels in U, mijn kroost! mijn tedre hart vriendinnen,
 „ Geen Moeder kan haar kind met vuurgedrift beminnen,

„ Daar

„ Dan U *Noömie* mint; schoon ge onder 't kloppend hart
 „ Gedragen waart, en eerst de bange barens smart
 „ Beloont had, aan deez borst met gulle onnozle lonkjes,
 „ En lieve lachjes, die de ziel door zuivre vonkjes,
 „ Doen gloeiën, 'k had U nooit met meerder tederheid
 „ Omhelst, dan, Ach! welk lot schijnt nog voor my bereid?
 „ Neen! 'k duld niet dat ge uw jeugd, aan mijn verdriet zult
 „ Wel licht zal heil en rust, eerlang, uw ziel verblijden. (wijden,
 „ Blijvt in uw Vaderland: *Noömie* blijve alleen,
 „ 't Beklaaglijkst offer van haar wreedste tegenheën”,
 Zij poogt, vergeevs, zich aan hun lievend hart te ontrukken.
 Twee jonge schoonen door de foltrendste ongelukken,
 Van alle vreugd beroofd, daar niets haar troost kan biën,
 Op vreemden grond ten prooi van 't naar gebrek te zien,
 Dit treurig denkbeeld doet *Noömie's* boezem schrikken.
 Dan, niets – niets kan 't besluit der fiere R U T H verwrikken.
 Zij vreest de knellende angst, der krijtende armoë niet,
 Daar zij haar liefde en zorg aan *Machlons* moeder biedt!
 Bezwijkende *Orpa* laat, van haar verbleekte lippen,
 Aan *Chilions* zaalge schim, de duurzaamste eed ontglippen.

Dat

Dat nooit haar kindermin voor 't moeilijkst zwerven schrikt,
Zo lang 't verflauwend hart in d' engen boezem tikt.
Kan haar *Noëmie's* liefde een zachten troost doen smaken.
ô Trouw, ô Vriendschap! hier, hier zietge uw roem volmaken,
Reeds is de dag bepaalt, en 't tedre driet al voelt,
Al d'invloed der Natuur die in hun boezem woeld!

T W E E D E B O E K.

De liefde, die 't bestaan van d' oorsprongk aller dingen,
 Op 't duidlijkst tekent, in al de uitgebreide kringen
 Der schepping, liefde, die haar grootfchen luister spreid,
 Doet 't onbegrijpelijk *Niet*, die wieg der stoflijkheid,
 Terwijl de geesten, als zij 't eerst het aanzijn voelen,
 Door liefde ontvlamt, op 't wit van hun bestemming doelen!
 De liefde die de wraak Gods blikfemschicht ontroofst,
 En, in de traanen van elk lijdend fchepzel dooft,
 Die Godlijke Eigenschap hadt *Isrels* bange zuchten
 Gehoord, en 't knellend leed hunne oorden doen ontvluchten.
 't Genoegen daalden zacht in *Kanans* beemden neêr,
 De lachende overvloed keerde op de heuflen weêr,

Men

Men hoorde, in 't lomrijk woud, weêr zwevende onschuld zingen,
Men zag, in 't malsche gras, de jonge Lamren springen,
Daar 't visrijk beekje langs bebloemde heuveln vloeit,
En 't graan, beschaduw't door granaat en dadels, bloeit,
De welvaart huppelde door *Judas* vruchtbre streken,
De zorg en wanhoop waaren 't juichend oog ontweken,
De Jaren rolden weêr, vol vreugd, in de Eeuwigheid,
De Lente, wierdt op nieuw aan voorspoeds hand geleid.
Hoop golfde rijk door 't goud der rijpende eerstelingen,
De gulle veldjeugd hoordt men dankbre toonen zingen,
Daar elk' *Hebreeuw*, welêer zijn vaderland ontvlucht,
Toen vale hongersnood en angst, de tedre zucht
Voor 't oord dat eerst vol min zijn schuldlooze oogen streelden,
Verdooft hadt, keerde nu daar de aangenaamste weelden,
Daar liefde en dankbre vreugd, elk juichend tegen snelt
En vaak een tedre traan, in tintlende oogen zwelt.
Terwijl de blijdschap nu door weide en velden zweevden,
Hadt zij *Noëmie*, die door rouw bekommerd leevden,
Daar nergens aardfche vreugd haar zwoegend hart bekoord,
Vol dankbaarheid ontruikt aan *Moabs* gastvrij oord.

Dat oord, daar alles wat deeze aard haar deed beminnen,
 Haar liefde was ontrukkt, haar jonge zielvriendinnen,
 Waar haar beminlijk kroost op 't naauwst aan was gehegt,
 Ziet ze, in haar levensbloei, al 't blij geluk ontzegt.
 Eer 't schreiend drietal, deeze velden konde ontwijken,
 Doen zij voor 't laatst de kracht der teêrste liefde blijken,
 Bij stille graven daar de wellust van hun hart
 De rust der dooden smaakt. — De bange boezem smart,
 Zoekt in de tranen lucht, de nacht voor 't jongste scheiden,
 Zag hen, door tedre min, al fnikkend, grafwaarts leiden,
 Terwijl de maan, die door het wijkend lommer straalt,
 Het kwijnend beeld des doods, met bleken weêrglans, maalt,
 Wij zien hun schreiende op bedauwde bloemen knielen,
 Een sprakelozen rouw, beklemt hun zachte zielen,
 De reinste liefde treurt, terwijl de onsterfelijkheid,
 Door 't aklig floers des stofs een heldren glans verspreid.
 't Menschlievend albestuur! bewogen door hun lijden,
 Wil dat een stille troost hun boezem zal verblijden.....
 Was 's dit? een luchte wolk, met starrenglans doorboort,
 Daalt, de uren rollen thans met grootſchen luister voort.

Zou

Zou thans een Seraphijn des Scheppers glorie zingen?
Of zijn het geesten van verstorven Lievelingen?

Een paradijs muziek rolt zacht, van grav tot grav,
En breekt de fombre galm des doodschen lijkstoons af.

Vertroosting, lievde en hoop kan nu de tranen drogen,
Ja, d'avondfond des tijds, daalt voor hun schreiende oogen,

Noömie voelt haar ziel door Godlijk liche bestraalt,

Daar haar verruimde borst weêr vrolijk adem haalt.

„ Mijne dochtren! (is haar taal,) God wil ons heil bewerken,

„ Hij doet in 't moeilijkst lot zijn trouw zijn goedheid merken,

„ Komt! dat geen moedloosheid zijn vaderliefde hoon!

„ 'k Voel weêr de reinste gloed! 'k zie weêr 'tbeminlijk schoon

„ Der waregodsdiens, 'klcerde, al vroeg, mijn Schepper kennen,

„ Mijn teêrste jeugd mogt zich, aan *Jacobs* God gewennen,

„ Hoe vaak heeft niet zijn hand mijn knellend leed verzacht!

„ De zaligheid waarop held *Isrel* heeft gewacht,

„ Doet mij, in 'tschoonst verschiet, 'tgelukder aardeaanschouwen;

„ Wel aan! 'k blijf op de zorg van 't Albestuur vertrouwen.

„ Mijne *Eli nelech!* die van moeite en leed bevrijd,

„ Nu, in 't bespieglen van Gods wijs bestuur, verblijd,

- „ Kniel dankend voor den troon der eeuwge liefde neder,
 „ Ja, uw *Noömie* voelt de heilgen invloed weder
 „ Der blijde hemel troost. Mijn Echtgenoot! uw vreugd
 „ Straalt zacht in 't schreind oog der lievlinge uwer jeugd,
 „ Gij zult me onsterflijk, in 't gewest des heils, begroeten,
 „ 'k Zal mijn verengelt kroost daar aan uw zijde ontmoeten,
 „ Ik haak naar *Bethlehem*. Ach! dat ik op ons erv'
 „ Door armoede ons ontrukt, ô God! eens vreedzaam sterv'
 „ Dat dan mijns Echtvriends stof in *Moabs* veld vrij sluimer!
 „ Mijn boezem adem haast, op *Judas* heuveln, ruïmer,
 „ Daar ik den waren God, den eeuwgen Menschenvriend,
 „ Door zijn geliefdkoost volk, al juichend zie gediënt.
 „ Mijn gae! mijn kroost! Gods oog blijve uw gebeent bewaken!
 „ Gij zult, in 't vreemd gewest, de stille grafrust smaken,
 „ Tot gij, gewekt door 't licht der dagende Eeuwigheid,
 „ Met 't zalig *Isrel* werdt naar hoger kring geleid!
 „ Zoo zacht als wij natuur thans om ons heên zien rusten,
 „ Kan mijn gefolterd hart zich in die hoop verlusten!
 „ De maan die kwijnend op elk trillend grasjen blinkt,
 „ De zilvren waafem die op donkre bosfchen zinkt,
 „ Kan

„ Kan 't vreedzaam uur des doods voor deugdgezinden malen,
 „ Vermoeid van door 't gewest der sterfelijkheid te dwalen.
 „ De glans der hoop bekoort, in 't schaduwdal, haar oog,
 „ 'k Zag dat mijn Echtvriend vrij naar ruimer oorden vloog,
 „ Mijn dierbre RUTH! wel aan, dat we onzen rouw bedwingen,
 „ Mijne Orpa! blijven wij de zaalge lievelingen
 „ Van ons beminnend hart, in hunne grootheid waard,
 Nu treed *Noömie*, in het wreedst verdriet bedaard,
 Gerust op 's hoogstens zorg, uit *Moabs* vruchtbaare oorden,
 Haar starend oog ontdekt de dadelrijke boorden
 Des vrolijken *Jordaans*, wiens helder stroomnat snelt,
 Nu *Jor* en *Dan* begroet, door lente lachjes zwelt.
 't Bevallig drietal, dat op aard geen schutsheer kenden,
 Dat zig, door smart geprangt, aan stillen rouw gewenden,
 Rust in de schaduw, die de godsrivier omzoomt,
 Daar 't kabblend water langs de vruchtbare oevers stroomt,
 Hier mag 't melijgend oog de stille deugd aanschouwen,
 Zoo zacht zoo grootsch geschetst, in weêrelooze vrouwen,
 Voor welke al 't aardsch geluk geen enkel roosjen strooit
 De trotsche Rijkdom, milt met *Ophirs* goud getooid

Was

Was hun beminlijk oog voor lang te ver ontweken,
 Aan de eenzaamheid gewoon, waar nooit hun moed bezweken.
 Ô Weelde! Ô weidsche pracht! uw glans, zo kort van duur,
 Kwijnt bij 't eenvoudig schoon, van onschuld en natuur.
 De jonge RUTH, getooid met blos der Lente jaaren,
 Kan zelv de Aartsënglen, op haar schoone leest doen staren.
 Haar sprekend oog, waar in haar geest al schittrend blonk,
 Dat, schoon door rouw bewolkt, de heldre levens vonk,
 Met flikkerenden gloed, beschaauwd door git zwarte oogen
 Zich deed verspreiden, daar het zachte deugd vermogen,
 In fiere trekken speelt, en vriendschap en ontzach,
 Werkt op de koudste ziel; een onschuldvollen lach,
 Aan edlen ernst gehuwt, zweeft op haar rozen wangen,
 En vergt, aan 't stugste hart, de zorg voor haar belangen,
 Haar lieve lippen, die bevalligheid ontfloot,
 Verzachten woeste drift. Hoe werd haar schoon vergroot
 Door fiere zedigheit en onbevleete deugden,
 Die zelf den Schepper, door zijn werk bekoort, verheugden.
 Een luchtig land gewaad golvt om heur tedre leën,
 't Zwart krullend hair, zwiert los om hals en boezem heën:

Sints

Sints lang hadt bittre smart, haar lust noch moed geschonken,
 Om met een Lelie krans, of purpren Roos te pronken,
 Geen jeugdig bloempje, dat haar treurig oog verrukt,
 Word door haar blanke hand, ten fieraad, thans geplukt,
 Beminlijke *Orpa*, zoo bevallig als zachtäartig,
 Al 't medelijden van der menschen liefde waardig,
 Wier eerste jeugd verwelkt, schoon in haar dagenraad,
 Pronkt met het kwijnend schoon, op 't uitgeteerd gelaat,
 Haar drijvend oog, door rouw en tranen lang verduistert,
 Schoon nimmer door den gloed des wanhoops nog ontluistert,
 Is van zijn glans beroofd. Een zachte tederheid
 Schijnt, in elk trekje, met met de doodsverw reeds gespreid
 Haar zwakke kracht bezwijkt, voor 't sterk gevoel der liefde,
 De zuivre drift, die eens haar kuischen boezem grievde,
 Verteert haar leven, dat naar 't vreedzaam doodsdal spoeit,
 Alléén voor *Chiljon* heeft haar fiere jeugd gebloeit.
 Geen mirthen krans zal meer haar blonde lokken fieren,
 Geen hoop, noch blijdschap ooit hun heuchlijk huwlijk vieren.
Noömie ziet haar aan den rand van 't gapend grav,
 En smeekt, voor haar, de gunst van 't liefdrijk wezen af.

Zij voelt, daar zij ze omhelst, 't angstvallig harte zwoegen.

Haar moederliefde spelt het vleiendst vergenoegen,

Doch vruchtloos! — *Orpa* voelt het nadren van den dood,

Elmire, die haar jeugd als voedster bijstand boodt,

En haar, in 't moeilijkst lot, trouwhartig bieef verzellen,

Wil, eer zij 't land verlaat, nog in haare armen snellen,

Naauw hoorde zij 't vertrek van haare voedsterling

Uit *Moab*, daar haar oog het eerste licht ontving,

Of volgt. — Men had de dag daar toe geschikt verborgen,

Om voor *Elmire*, die haare *Orpa* mint, te zorgen.

Die voedster afgeleeft, (dus dacht men,) hadt wellicht

Door 't treffend afscheid voor den wreedsten rouw gezwicht.

Dan, nu verzamelt zij haare afgematte krachten,

Zij vind haar, maar ten prooi der naafte jammerklachten,

„ Neen, (roept ze al nadrend,) schoon ge uw voedster wreed
(ontvluht,

„ 'k Verlaat u nimmer, 'k wij mijn laatste boezemzucht

„ Aan uw geluk, mijn kind! Ik heb uw jeugd beveiligt,

„ Uw eerste levens vonk was aan mijn zorg geheiligt,

„ Waarom *Elmires* trouw en tederheid verächt,

„ Nu ik, door moeite en zorg verteerd, den doodsnik wacht?

De lieve voedsterling valt in haar bevende armen.

Zou zich de Godheid niet om 't leed der deugd erbarmen?

Zij, die de tranen steeds der lijdende onschuld telt,

Waakt, daar zij 't zuchtend hart het heilrijkst lot voorspelt.

Noëmie ziet, vol smart, beminlijke *Orpa* lijden,

Daar liefde en tederheid haar zachte ziel bestrijden.

„ Mijne dochter! (zegt ze,) 'k weet hoe trouw gij mij bemind,

„ 'k Weet dat ge in mijn geluk uw zoetsten wellust vind,

„ Mijne troost mijn bijzijn kon, mijn dierbare! U bekoren,

„ Maar zoud gij thans den wensch van 't moederhart niet horen?

„ Blijv in uw Vaderland tot uw gekrenkte jeugd,

„ Door nieuwe kracht gesterkt, door 's levens zachte vreugd

„ Gestreeld, in 't vreemd gewest weêr't zoet geluk kan smaken,

„ Uw voedster zal, vol zorg, voor uw belangen waken.

„ Zo ras gezondheid weêr uw levens krachten voed,

„ Zie ik door *Orpa* mij in *Judas* oord begroet,

„ 'k Zal dààr, met dierbre *RUTH*, verlangend u verwachten,

„ Tijd, Reden en Godsdienst zullen't knellend leed verzachten,

„ 't Is u niet mogelijk, mij volgen. Hoe veel smart

„ Hoe veel rampzaligheên gevoelt dit moederhart,

„'k Zal 't nadrend stervuur nu, verlaaten, tegen kwijnen!”
 Vergeefs zoekt RUTH haar smart haar rouw te doen verdwijnen;
 Zij schetst haar hoe ze, eerlang, haar heiligt ziet gevest,
 Wanneer *Noëmie*, in haar vaderlijk gewest,
 Door 's Hemels gunst bekroond, haar juichend zal ontmoeten,
 En zij 't gelieft geslacht van *Chiljon* zal begroeten. —
Elnires tedre zorg werd voor haar afgeleid
 Daar zachte liefde in 't hart dier trouwe voedster pleit.
 Beminlijke *Orpa*! laat haar laatste heilwensch hooren,
 Terwijl de klachten thans in afscheids kussen smooren.
 RUTH lijd, om haar vriendin, de wreedste boezem smart,
Noëmie knelt haar telg, aan 't treurend moeder hart,
 En moet zich eindlijk uit haare *Orpa*'s armen scheuren,
 Die, van haar troost berooft, haar noodlot blijft betreuren.
Elmire leit haar voort: RUTH ziet de veege gae,
 Van *Machlons* broeder, nog met schreiende oogen na.
 De heldre zon deedt reeds haar kwijnende avond glansen,
 Met purpren luister op de blanke golfjes dansen,
 Des ruischenden *Jordaans*. Natuur, door vreugd gekust,
 Zonk spelend in de schoot der koesterende rust,

Toen RUTH, zoo fier, zoo schoon, de roem van *Moabs* vrouwen,
't Verwoeste *Jircho* mogt in *Israels* erv' anschouwen.

Noömie ademt weêr de vaderlandsche lucht,

Een fombre wellust leeft in elke boezemzucht,

Die 't treurig hart verruimt. Haar dankbre traanen vloeïen,

Zij ziet het heil haars volks in lenteroozen bloeïen,

Die zelve grond die ze eens, in zielen angst, ontvlood,

Vervolgt door wanhoop, smart en wreede hongers nood.

Wijl 't uitgeteerde kroost vergeefs haar vleide en streelde

Om brood. Dien grond schijnt nu het aardsch toneel der weelde,

Die oevers die zij eens, geflouterd door verdriet,

Aan *Elimelechs* hand, getroost in God, verliet,

Die oevers pronken nu met gulle zaligheden,

Nu mag ze op 't lachend groen, bezaait met bloempjes treden,

Waar 't oorlogs paard, bespat met purper menschen bloed,

Verwoestend bruisde, woont nu 't ziel verrukkendst zoet.

De wraak, die schitterend zweefde op scherpgepunte dolken,

De dood op elke schicht, gevoert door donkre wolken,

Ontweken 't oord, te vaak door heldenbloed bedauwt,

Nu 't schaapje in 't lommer van 't olijven groen herkauwt.

En

En de avondkoeltjes zacht door vrede palmen ruisfchen,

En koele beekjes langs bebloemde heuveln bruisfchen,

Nu woont de voorfpoed weêr bij 't kroost van *Abraham*.

Vreugd speelt, al juichend, in hun dankend offervlam.

Noömie ziet verrukt, 't beloofde *Kanan* weder,

Zij knielt, in fchaduw van 't granate Boschje, neder,

Met haar geliefde *RUTH*, die nu haar' waren God,

Voor eeuwig hulde zweert. *Noömie* hadt haar 't lot

Dat hen te wachten ftond, met verfche verw geteekend:

„ Ik voel, (dus fpreekt ze,) ik voel mijn hart is niet berekend:

„ Is niet gefchikt om u, verteerd door naberouw,

„ Te zien, mijn dierbre! neen: konde ik uw liefde uw trouw

„ Belonen, konde ik aan uw jeugdig bloeiend leven,

„ Nog een befchermer, als uw' zaalgen *Machlon*, geven.

„ Zag ik de glorie naam van mijn beroemd geflacht

„ Door u herleven! dan zag ik mijn leed verzacht!

„ Dan, ach! nooit kan die hoop mijn tedre ziel bekoren,

„ Mijn *s'Elimelech's* naam ging, met zijn erv, verloren.

„ Door vaal gebrek geprangt, heeft hij het heilig land,

„ Dat God zijn Stamhuis fchonk, zijn broederen verpand,

„ 'k Bezit

„ 'k Bezit niets dat aan hart en oogen kan behagen,
 „ Mijn dochter! zoud ge om mij uw jonge lente dagen,
 „ Door knellende armoê, zien bewolken, daar geen vreugd
 „ Nooit zachte morgendauw spreide op uw fiere jeugd?
 „ Neen, wellust mijner ziel! ik ben gedoemt tot zwerven,
 „ Leev! laat *Noömie* slechts, verteerd door rampspoed, sterven!
 „ Blijf *Israels God* getrouw! Wij mij uw tedre zucht,
 „ Maar volg uwe *Orpá*; pronk in uw geboorte lucht,
 „ Als d'Eer der Maagden! 't heir der edle Jongelingen
 „ Zal, daar 't uw deugd waardeert, al vleiend u omringen.
 „ Wellicht ontwaakt natuur weêr in uw's ouders hart,
 „ Door waarheids zuivren glans. Denk aan hun boezem smart,
 „ Verzacht die door uw min. Mijn Dochter! 'k zie uw tranen,
 „ Die vloeiend uitkomst voor beklemde zuchten banen?—
 „ Ik lees uw drift om mij te volgen in uw ziel?.....
 Noömie schreit, daar R U T H haar zacht in de armen viel,
 En stamlend zweert dat niets, dan 't stervlot, haar kan scheiden,
 Waar heên Gods wijze hand *Noömie* moog geleiden;
 Dat, schoon de liefde van 't afgodisch vaderland,
 En dwalende ouders in haar' jongen boezem brand,

De dienst van *Jacobs* God alleen haar kan bekoren,
 Al schein haar 't moeilijkst lot dan op deeze aard beschoren.
 Gestreeld door overvloed, in 't vaderlijk gezin,
 Behaagt haar de armoe thans, verrukt door hemelmin.
 Nu smaakte ze al den troost die Godsdienst, zoo verheven,
 Zoo grootsch in tegenspoed, den sterveling kan geven.
 Nu zien wij schoone RUTH, recht dankend neêrgeknielt,
 Op 't zacht bedauwde groen, door zuivren gloed bezielt.
Noëmie roemt, met haar, Gods goedertierenheden,
 Hun geesten zweeven, op verrukte lofgebeden,
 Uit 't oord der stervlijkheid, het hoge Godsrijk in
 En juichen voor den troon der eeuwge schezlen min!
 Hoe schitren moed en deugd, in vrouwelijke trekken!
 Daar ze Englen, die hun zacht met zilvren vleuglen dekken,
 Verrukken, ja, nog zien zij de onschuld op deeze aard.
 Een uit de zaalgen stoet, die op hun Godsvrucht staart,
 Snelt tot aan 't middenpunt der grootsch gevormde zonnen,
 Naar de eeuwige oorsprong van dien glans, die nooit begonnen
 Door heel de Schepping straalt, en 't onüitdrukbaar *Niet*,
 Waar 't heerlijk Plan *dit eischt*, slechts door één wenk gebied,

En baart de hoofdstof van de ontwikkelende sferen,
 De *Seraph* nadert hem, die alles blijft regeeren,
 Terwijl hij voor den gloed der Hemel Majesteit!
 Voor 't vlekloos zuiver oog zijn blanke wicken spreid.
 „ Mijn zorg, (dus is zijn taal) aan 't wentlend rond verbonden,
 „ Beloont ge, ô Hemel Vorst! 'k heb de onschuld weêr gevonden
 „ 'k Heb onder 't sterflijk kroost volmaakte deugd ontdekt,
 „ Die aan de stoflijkheid ten grootsten sieraad frekt.
 „ Gebied, ô Leevens Bron! haar naar dit oord te voeren,
 „ Wat kan de telg des lichts aan 't aklig donker snoeren?
 „ Komt, zaalge Geesten! tred uw zusters te gemoet,
 „ Stemt 't gouden snaartuig hoog, wen gij hen welkom groet!
 „ Neen, (zegt de Godheid,) neen, ik wil bij *Jacobs* loten
 „ Door grootfche trekken van mijn beeld, mijne Eer vergroten.
 „ Ik heb *Noömie's* deugd, bij *Moabs* kroost, gezien;
 „ Hoop deed haar vreugd en troost in 't grievendst lijden biên,
 „ 'k Deed *Elimelech* 'k deed haar telgen de aarde ontvluchten,
 „ 't Vertrouwen op mijn zorg, leefde in haar bangste zuchten,
 „ Zij heeft mijn glorie bij het heidendom verspreidt,
 „ Hoe veelen, door de trouw aan *Israels* God geveit,

„ Mistrouwen de afgoôn, daar zij knielend bij de altaren,
 „ De reinste wenschen mij van 't gloeiend hart verklaren,
 „ 'k Vergeet *Noömie* niet, 'k beloon haar deugd, haar trouw,
 „ Het edel hart verzacht thans haar geleeden rouw!
 „ Rurn! pronkstuk van mijn hand! wier ziel gij schoon ziet blaken,
 „ Doe haar de zaligheên der teerste vriendschap smaken.
 „ Ik waak voor hun belang, in 't rijk der stervlijkheid,
 „ Word, door hun dagend heil, eerlang mijn roem verbreid,
 „ Getrouwe geesten! die langs donkre levenspaden
 „ Het kroost van *Adam* leid, ik kroon uwe edle daden!
 „ Uw zorg, uw ijver voor de stoflijke aardeling.
 „ Blijke elk op 't schoonst! gaat heen! dat nietshun rust bedwing!
 't Godvruchtig tweekal dat, voor wrede list beveiligt,
 Zig aan de tedre zorg der Almacht vind geheiligt,
 Daar 't gastvrij schuilplaats in een stille veldhut vind,
 En daar de Landjeugd zig gulhartig ziet bemind,
 Slijt thans de kalmste nacht, door geen geweld bekommert,
 Het loof der statige Eik, die *Milons* hut belommert
 Met zilvren lippen door de kuische maan gekust,
 Huwt met het koeltje, en ruist de zaachte deugd in rust,

De slaap voert kracht en moed op zijn fluwele vlerken,
En doet Natuur verflauwt, met nieuwen ijver werken.

Hoe zweeft die tedre drift, de zucht voor 't vaderland

Elk hart, bij 't vormen, door de Godheid ingeplant,
Nu voor *Noömie's* geest! die, na een reeks van jaaren,
Haar Scheppers gunst weêr roemt, bij haarsteên en altaaren!

Zoo keert het vogeltje wen 't avond purper bloost
Het angstig zwerven moê, naar 't hulploos wachtend kroost,
En laat, in 't donzig nest, de matte wickjes hangen,
Tot d'uchtend scheemring wekt, tot blijde Lente zangen!

Bekorelijke RUTH wier hart het vreedzaam oord,
Daar *Machlon's* tedre jeugd zoo gul ontlook, bekoord,
Voelt, met de duisternis, de zachte sluimring vlieden,
Zij wil haar dankbre ziel aan 's warelds Heilvorst bieden,
Zij ziet *Noömie* nog in d'arm der rust geboeit,

Daar een gevoelge traan, langs rozen wangen vloeit,
Zij plaatst zich voor de hut, en ziet langs heldre kimmén,
't Bevallig buigend licht van achter d'Aardbol klimmen. —

Gods liefde en wijsheid zweeft, op elke zonnestraal,
Zoo schoon als in den gloed der blanke Hemelzaal,

Nu

Nu lacht natuur ontwaakt haar Schepper minzaam tegen,
 Haar nevlig morgenkleed, met Paarlen rijk doorreegen,
 Word nu met rozen door de heldre zon bestrooit;
 Hoe schoon is weide en veld met bloempjes opgetooid!
 Vreugd leid het hupplend veê met vleit langs berg en akker.
Noömie, door de rust verkwikt, word vrolijk wakker,
 Zij dankt haar God. Ze omhelst haar dochter die, verrukt,
 Haar Moeder, haar vriendin, in liefderijke armen drukt.
 De grijze *Milon*, in wiens koel beschauwde woning,
 Zij schuilplaats vonden, smaakt de aandoenlijkste beloning.
 RUTH dankt zijn tedre zorg: — *Noömie* roemt zijn trouw.
 De brave grijsäart wenkt zijne afgeleefde Vrouw,
 Zoo gul zoo minzaam dien de tocht hun wil beletten,
 „Wat noopt u, (vraagt ze,) uw reis zoo spoedig voort te zetten?
 „Blijft blijft, vriendinnen! komt verzeld me in 't vrolijk veld,
 „Daar lachende overvloed geen norsche zorgen spelt.
 „Mijne *Elma* zal u melk en edle vruchten brengen.
 „Komt! dat we ons morgenlied, met dat der herdren, mengen!
 „*Noömie*, die den aart van 't gastvrij *Isrel* kend,
 „En 't dankbaar hart om hoog, als 't dierbaarst offer, zend,

Meld

Meld haar 't verlangen om, na zoo veel tegenheden,
 Haar vruchtbre Moederftad weer vrolijk in te treden,
 Zij word vergeefs gevleid door *Milons* huisgezin,
 Zij volgt haar wenfchen, met haar jeugdige vriendin.
 Na vriendlijk afscheid, van de goede veldelingen,
 Die hen met de eelfte fchat van weide en land omringen.
 Bevallige *Elma* die, in 't bloeiendst van harr jeugd,
 Haars Ouders echtkroon fiert, en al de liefde en vreugd,
 Blijvt van die weiden die om *Firchoo's* puinhoop groenen,
 Nauw zag zij twintig maal de wisling der faifoenen,
 De landjeugd zal deez dag haar heil gevestigd zien,
 Daar zij voor eeuwig 't hart aan *Amieel* zal biën,
 Verrukking huppelt reeds bij blijde feestgezangen,
 Elk Lustpriëeltje is met een mirthen krans behangen,
 Die lieve maagd, wier oog door reine wellust gloeit,
 Voelt zich in 's Moeders arm aan 't kloppend hart geboeit,
 „ Zoudt gij, (zegt *Milon*,) thans niet in ons heillot deelen?
 „ Deez' dag moet ons geluk — uw tedre zielen ftrelen?
 „ *Noëmie* die, ontroert, reeds de afscheidskusfen gaf,
 „ Treed weêr, met lieve RUTH, den wijngaardheuvel af;
 „ Wel

„ Welaan, (zegt ze,) is op aard voor mij geen vreugd beschoren,
„ 'k Voel mij door 't heil van elk natuurgenoot bekoren,
„ 'k Voel dierbare Oudren! 'k voel thans al uw zaligheid,
„ 'k Heb ook mijn kroost, vol vreugd, naar't Echtaltaar geleid,
„ De hand der schoone, die mijn tranen thans wilt drogen,
„ Streelde eens de roem mijns Echts, de wellust mijner oogen.
„ 'k Mis alles was op aard mij eens genoeg en boodt,
„ Berooft van aanzien — eer — van kroost en Echtgenoot —
„ Wensch ik in vriendschaps arm mijn dagen weg te kwijnen!
„ Hoe vaak heb ik de hoop op voorspoed zien verdwijnen!
„ Gulhartige Oudren paar! verzilverde ouderdom
„ Kroone u met liefde en vreugd! 'T genoeg zweeft alöm,
„ Hoe zal de dankbaarheid uw teder hart doen gloeien
„ Daar ge in uw kroost uw naam, *op eigen ery*, ziet bloeien!
„ Verbeelding schildert thans uw wellust voor mijn' geest,
„ Uw vriendschap roert mij: 'kwij deez dag aan 'thuwljks feest!
De Bruid omhelst haar gul, terwijl de Bruilofts reien,
Een geurig voet tapijt van kleurge bloempjes spreien:
Het dal weergalmt van 't leed der schuldellooze vreugd,
Bedaagde grijsheid volgt de huppelende jeugd.

Nog

Nog schitterd d'uchtend dauw op purpren roozen kransfen,
 Daar malsche koeltjes in de ontsloten knopjes dansen,
 De twee gelieven, aan den boezem der Natuur,
 Door reine min, gevoed, ontvonkt door 't heiligst vuur,
 Zien door speelnooten zig, met ongedwongen vingren,
 De huwlijks mirthen door hun losse lokken slingren,
 God, die bij 't scheppen slechts ons heillot heeft bedoelt,
 Vermaakt zig, als de ziel door min zig zelf gevoelt.
 Hij hoort de doffen galm van 'saardlings vreugde toonen,
 Zijn liefde schitterd zacht in de onverwelkbre kroonen
 Der zaalge zielen, die weleer, in 't laag gewest,
 Hun heil aanschouwden, door volmaakte min gevest.
 Hoe vrolijk rollen nu de wislende oogenblikken,
 Geen angst doet 't juichend hart voor de avond scheinring
 De dag zinkt lagchende in de schoot der Eeuwigheid. (schrikken?)
 RUTH, die al fluimerend de dagenraad verbeid,
 Voelt, door verbeeldingskracht, haar tedre ziel nog strelen,
 't Geheugen biedt haar geest de treffendste tafelen
 Van haar ontvlucht geluk; hier ziet ze, aan *Machlons* zij,
 Al de aardfche zaligheên, van norfche zorgen vrij,

Ze omhelst hem in Gods gunst, en, in die blijde stippen,
 Verspreid het doodskleur zich op *Machlons* gloënde lippen,
 Zij gilt, ze ontwaakt, zij weent, tot haar op nieuw de rust,
 Op 't dons, in de armen met fatijnen lippen kust.
 Een trouwen Heemling, met haar grievend leed bewogen,
 Omhelst haar treurge ziel, wier onbenevelde oogen
 Vergunt zijn, door 't gordijn der wisfelende tijd,
 't Toekomende in te zien. De blonde voorspoed wijd
 Zich minzaam, vleiënd aan haar naderende dagen,
 Geen akelig verschiet geeft langer stof tot klagen,
 Den vreemden grond word haar het zielverrukkendst oord,
 Daar armoë, in den arm der poezle welvaart, smoort.
 Zij ziet haar *Machlon* niet aan 't stervlijk stof gekluistert,
 Maar door een gloriestraal der Godheid opgeluistert,
 Hij smeekt haar, met den lach der Englen op 't gelaat,
 Te waken voor zijn' naam, haast bloeiende in haar zaat. —
 't Licht strooide op 't veld al 't schoon der bonte Regenboogen.
Noëmie, door de slaap verfrist, hief dankende oogen,
 Reeds tot den Schepper op, zij wekt de schoone RUTH;
 „ Mijne Dochter! (zegt zij,) kom verlaten wij deez hut,

„ Waarwelvaartliefde envreugdmetzaalge vriendschapwoonen,
 „ God zal de deugd, de trouw, van dit gezin belonen!”

R U T H, die haar Moeder aan den zachten boezem knelt,

Terwijl zij de inhoud haar des wondren drooms vertelt;

Noëmie vest haar hoop op 't lievdriek Opperweezen,

Dat haar het duidlijkst merk van gunst en trouw doet lezen;

„ Vertrouwen we onsgerust, (dus spreekt zij,) aan die Macht,

„ Die mij, na zoo veel leeds, weêr in deeze oorden bragt!

„ Treedt waar ons oog zich wend, de blijdschap ons niet tegen?

„ Uw trouw, mijn Dochter! spelt ons 's Hemelsgunst en zegen,

„ De nevlen klaren op, mijne ooggen moê geschreit,

„ Zien weêr de schaduw eener aardfche zaligheid.

„ ô God! zou *Machlons* naam in *Bethlehem* nog bloeien?

„ Ik voel vernieuwde jeugd door kloppende adren gloeien!

„ Uw stambuis, thans verdelgt, mijn' zalige Echtgenoot!

„ Herleeft in *Isrel* weêr: gij voelt uw heil vergroot,

„ Mijn *Elimelech*, schoon de dood u heeft verëngelt,

„ 't Geluk van uw geslacht blijft aan uw vreugd gestrengelt,

„ U streeld ons heil, gij dankt de ontvolkte *Chagina!*”...

Intusfchèn zien zij zich, door *Milon* en zijn gae,

De gullen morgengroet, der trouwfte vriendschap, bieden,
Terwijl de zorgen voor het reinst genoegten vlieden,
Alleen het fcheiden baart de veldelingen fmart;
RUTH voelt zich zacht geklemt aan jeugdige *Elma's* hart,
Hun deugd, hun Gods vrucht, doorgeen valschen fchijn ontluistert,
Hadt reeds hun tedre ziel in vriendschaps boei gekluistert,
Noömie die, in fpijt der liefste wenschen, fcheid,
Wordt, met haar Dochter, tot het eind des Dals geleid,
De Herders, die vol vreugd bij 't vee de Zon verwachten,
En door het dagend licht, de blanke lammer vachten,
Met zilvren morgendauw, bevallig zien verfierd,
Daar al wat ademt reeds het feest der Lente viert;
De herdren voelen zelfs hun zachte ziel bewogen,
Een heldre traan blinkt in der maagden vriendlijke oogen,
Elk vond in 't bijzijn van *Noömie* 't zoetst vermaak,
De *Moabietifche*, 'zoo jong — zoo fchoon, kost vaak
De zuivre vriendschap der vernoege herderinnen,
De fchuldellooze achting van getrouwe herders winnen,
Elk zent, voor de Edle twee, zijn wensch ten Hemel op.
't Heldinnen paar beklimt den groenen heuvel top,

Ze omhelfen 't gul gezin, wijl dankbre tranen vloeien,
 't Gevoel der fijnste smart blijft de afscheidsgroeten boeien;
 En de afgebroken zucht, bij 't ftamelend: *V A A R W E L!*
 Beveelt hen, wederzijds, den God van *Israël*.

Wat doet elk nieuw toneel *Noömie's* hart gevoelen!

Daar dankbre vreugd en rouw in haaren boezem woelen.

Bij elke voetftap maalt verbeelding haar 't geluk,
 Reeds lang ontvlucht, of 't beeld van tegenspoed en druk.
RUTH blijft haar's *Machlons* God om hulp en bijftand smecken.
 Reeds wenkt de vreugd hentoe, in *Judas* vruchtbre ftreken,
 Gints blauwt, in 't ruim verfchiet, 't aanminnig *Bethlehem*.

Hoe klinkt, langs berg en veld, der blijde voglen ftem,
 Die, die daarze in 't luchtig zwerk op zachte wickjes hangen,
 Hun galmen huwen aan de dankende avondzangen! —

Vernoegde werkzaamheid heft vreugde toonen aan. —

De heldere Fontein besproeit de roozen paân. —

In 't golvend kooren, daar de spelende avond glansfen
 Op goude halmfen, met de hoop en welvaart danfen,

Tot zij, van wolk tot wolk, met purpren gloed gefpreid,

Bezwijken in den fchoot der fombre donkerheid.

In 't bloeiend kooren blijkt de zorg van 't Alvermogen,
Door al 't geleden leed van *Jacobs* kroost bewogen.

Verheugd wijd men het hart nu aan der vaders God,
Geen afgods autadienst bewolkt hun vreedzaam lot;
Neen, 't kuisfche Paaschlam, met een leliekrans omhangen,
Zal God van *Levie's* kroost op 't dankaltaar ontfangen.

De zilvren maan, die thans in vollen luister gloort,
Maakt door haar kwijnendlicht, ald' angst die aan den boord
Des *Nijls*, op 't doodsgelaat van 'trijk— van 't fier *Egipten*,

De wanhoop maalden, toen vervlocking 't hart ontglipten,

Toen de Englen, fiddrend voor de zuchtende oudermin,

De Vorstelijke wieg, in de armen der flavin,

De fombre ftervkoets, voor het lachend kroost deed ftrekken,

Terwijl 't onfchuldig bloed held *Isrels* zaad bleef dekken,

Die nacht, ô tijd! die nog uw grootfche vleuglen fiert,

Werdt thans in *Ephrata*, tot 's Hoogftens roem gevierd;

Noëmie mag in 't eind haar vaderftad weêr groeten,

En met haar Dochter thans haar vriendenrei ontmoeten.

Geen enkel Stadgenoot, die nauw *Noëmie* kent,

Die Edle vrouw, zints lang lang 't gevoel der vreugd ontwent,

Sleet hier, door heil omringt, haar kommerloze dagen,
 't Aanvallig schoon deedt haar aan oog en hart behagen,
 Haar jeugd ontlook hier, als een tedre lentebloem,
 Der jongelingen vreugd, der kuifchen maagden roem.
Noömie's groote ziel, die 't waas der schijndeugd schuwde,
 Genoot, toen zij verrukt aan *Elimelech* huwde,
 Al 't heil der zaalge min, waardoor deez wislende aard,
 Wel eens, het lievdriek oord des seraphs evenaart.
 Hoe werd haar heil bewaakt door trouwe stedelingen,
 Haar gulle minzaamheid, kon zelv den wreedäart dwingen,
 Haar *Elimelech* zag het zielbekoorendst zoet,
 Op 's Vaders erfgoed, door geluk en vreugd, gevoed,
 Terwijl hij in den schoot des blonden voorspoeds ruste,
 En *Machlon* speeland aan *Noömie's* boezem kuste,
 Daar de eer van *Jada's* stam, de roem van zijn geslacht,
 Straks uit haar tedren schoot een tweede telgje wacht.
 In zulk een heilstaat, die elk tijdstip scheen te groeiën,
 Zach *Bethlehem*, welëer, *Noömie's* dagen bloeiën,
 Tot Isrels trotsheid werd, door slaaffchen dwang, verneërt,
 En blonde voorspoed door het oorlogsvuur verteert,
Toen

Toen schreiënde onschuld voor de bange moordkreet beefden,
 En pest — en honger op verwoestings vleuglen zweefden,
 Toen *Elimelech's* erv, geplunderd en verbrand,
 Om brood voor 't gillend kroost, zijn broedren was verpand;
 Toen zag hem *Bethlehem*, bemorst met bloed en traanen,
 Voor 't hulpeloos gezin, een weg ter uitkomst baanen,
 't Vernam, sints al dien tijd, niets van dien menschen vriend,
 Die de achting, liefde en roem der burgren hadt verdient.
 De Stad, van leed bevrijd, ziet in deez plechtige uren,
 Thans *Elimelech's* gaê weêr in haar veilge muuren.
 Dan, ach! in welken staat! het grievendst ziel verdriet,
 Heeft jeugd en kragt verwelkt, doch- 't schond haar grootheid
 (niet!
 Nog doet haar fier gelaat, in duidelijke trekken,
 Door 't floers des ouderdoms, een' edlen zwier ontdekken,
 Geen norfche geemlijkheid, die 't gladde voorhoofd plooit,
 Daar zelv bevalligheid haar grijze lokken tooit;
 Dan, stille boezem smart is op 't gelaat te leezen,
 Gehuwt aan 't diepst ontzach, voor 't liefdriek opperwezen,
 Terwijl haar hart het merk van moed en Godsvrugt draagt,
 Verbergt ze al 't lijden, dat aan 't kwijnend leeven knaagt.

De *Moabitische* trekt elks bewondrende oogen,
 Haar bloeiënd schoon, haar zwier hielt elk als opgetogen—
 't Bevalligst bloosje fiert 't aanminnigst schoon gelaat,
 Waaröp ontroering, vreugd en smart getekend staat.
Noëmie waant vergeevs dat de avond schemeringen,
 Hun komst bedekken, voor het oog der steedelingen;
 Een grijzen herder zag en kende haar, op 't veld,
 Straks had 't gewiekt gerucht haar nadering gemeld.
 Verwondring, blijdschap, drift en vleiënd mededogen,
 Straalt staatige ouderdom, alöm, uit kwijnende oogen,
 Daar elk, wiens kindsheid vaak *Noëmie* heeft bekoord,
 De naam dier edle Vrouw nu met verrukking hoort.
 De onnoozle jeugd wil selv, met lachjes op de wangen,
 En glinsterende oogjes, hen in *Bethlehem* ontvangen,
 Men leid *Noëmie* door 't gejuich der schaaren heën,
 De kus der vriendschap met het *welkoom* smelt in één.
 Men hoort *Noëmie's* naam van gulle lippen rollen,
 't Gevoel doet traanen op ontroerde boezems stollen,
 Het lot van gaê en kroost, door elk vernuft verdicht,
 Verliest zich telkens weêr in een verwacht bericht.

Wie

Wie kan, daar maar op maar uit duizend mondenstormen,
Zich 't juiste denkbeeld dezer jonge schoone vormen,
Die, in het landgewaad dat *Moabs* maagden fiert,
Noömie thans verzeld? – De oprechte waarheid zwiert,
Slechts fluijstrent, door't gewoel 'tGenoegenspeelt door de adren
Der grijze *Silpa*, die haar zielvriendin mag nadren,
Die, in *Noömie's* arm, na zoo veel ramp en leed,
De last des ouderdoms, door deeze vreugd vergeet.
De taal der vriendschap zweeft in de afgebroken zuchten,
Daar't hevig kloppend hart den boezem schijnt te ontvluchten!
Welk denkbeeld! welk gevoel! ô zaalge welkoom groet!
Zo wordt de ontboeide ziel, in 't Gods gewest ontmoet!

D E R D E B O E K.

't **G**ewijde Paaschfeest dat, in grootfche fchaduw trekken,
 Lieve en Rechtvaardigheid aan *Isrel* doet ontdekken,
 Daar God de gruweldaân, tot fchrik der ondeugd, ftraft,
 De zuchtende onfchuld troost, en 't heerlijkst recht verfchaft;
 Dit Feest hielt Godsvrucht thans in aandacht opgetogen.
 Geduchte Macht en Trouw ftraalt in befpieglende oogen,
 't Geloof zag bij den gloed der heilige Autervlam,
 Het Heil der wareld, in het bloedend Offerlam.
Noömie, die al 't heil der reinfte vriendschap fmaakte,
 Terwijl haar dankbaar hart door zuivren wellust blaakte,
 In *Silpa's* gastvrij huis, op 't Paafcha gul onthaalt,
 Word, voor deschoone **РУТН**, Gods liefde en trouwgemaalt.

De

De grootſche plechtigheên der Godsdienst ſtreelt haar zinnen,
En doet haar 't Albeſtuur met heilgen Eerbied minnen.

Nu haakt haar vreedzaam hart naar ſtatige Eenzaamheid;

Ze ontwijkt elks oog, en knielt voor de Opper Majesteit,

Wijl de Englen naar 't gebed des tedren ſtervlingſ luistren:

Ja, 't alziende oog, dat zig door 't ſtof niet laat verduiſtren,

Ziet liefdriek neder op een ſmekende Hijdin,

Wier zachte ziel ontvlamt, door zuivre Hemelmin;

„ Mijne Schepper! (zuchtze,) Bronvan mijn verganklijk leven!

„ Ô Oorzaak van 't beſtaan, aan mijne ziel gegeven!

„ Duld, Eeuwige Oppermacht! daar ik den dwaalweg zie,

„ Dat ik mijn nedrig hart u thans ten offer biê!

„ Gij zaagt mijn tedre jeugd in 't akeligſt donker dwalen,

„ Mijne rede ontdekte, zomts, de flauwe morgenſtraalen

„ Der zaalge waarheid; dan, 't afgodiſch autaarvuur,

„ Smoorde, in een helfchen damp, de vonkjes der natuur.

„ De glans van Zon en Maan, die vaak mijne oogen ſtreelde

„ Verrukte wel mijn hart, dan 't zuchte bij hun *Beelden*,

„ Door kunst op 't ſchoonſt gevormt, geen *Baal* geen maan-

„ Beſchaduwte door het groen der ſombere *Cijpres*,
godes,

- „ Konde ooit de waare troost, die'kvruchtlooszocht, mij bieden,
 „ Tot reine liefde mij het dwaalspoor deedt ontvlieden.
 „ Mijn *Machlon*! leidsman mijner lang verdoolde jeugd!
 „ Gij bragt me in 't Heiligdom der onvervalschte deugd!
 „ Neen, nooit heeft dierfchen drift onze aardfche min ontluistert,
 „ Gods hand hadt uwe ziel aan mijne ziel gekluisterd.
 „ Die liefde, die voor u nog in mijn boezem gloeit,
 „ Hielt u in 't ftervgewest aan uw vriendin gebocit!
 „ Verheerlijkt Huwlijksvriend! 'k ben de ongewijde ftreken,
 „ Door bijgeloof beheerscht, in vrijer oord ontweken;
 „ Hier, daar het leven 't eerst heeft in uw borst getikt,
 „ Daar de eerste moedermelk uw kindsheid heeft verkwikt,
 „ In de eigen lucht, die eerst op uwe lippen zweefde,
 „ Toen de eerste luchtftaal in uw fchuldlooze oogen leevde;
 „ Hier, *Machlon*! kniele ik voor den fchutsheer der *Hebreën*,
 „ En huw mijn stille zucht aan *Israels* smeekgebeën.
 „ Ontflaapen Echtgenoot! 'k zal hier met tedre klanken,
 „ De Schepper van 't Heeläl steeds voor uw aanzijn danken,
 „ Ô GOD VAN ABRAHAM! leen mij een gunstig oor,
 „ Geleid me aan waarheids hand dit wislend leven door!
 „ Gij

- „ Gij kend mijn zwakke kracht , laat mijn doorwarme tranen ,
 „ U om 't voltooien uwer heilbeloften manen !
 „ Gij zult , door 't heilig licht dat *Israels* zaat bestraalt ,
 „ Heel 't menschedom zeegnen , schoon 't in doodsch en schaduw
 dwaalt !
 „ *Mijn God!* gints wenkt de hoop , 'k zal op uw gunst vertrouwen ,
 „ Gij zult ook *Moabs* kroost in liefde en gunst aanschouwen .
 „ Waar ben ik ? welk een glans ? — hier daalt de Godheid zelv ,
 „ De Maan kwijnt weg , 't Gestarnt bezwijmt aan 't blauw gewelv !
 „ Der Cherubijnen gloed bewolkt de Luchtsfieren ,
 „ Ik zie een Godlijk licht de nachtgordijnen sieren !
 „ Hoe schemert 't sterflijk oog , weldadig *waereld Vorst!*
 „ 't Gevoel van uw bestaan doortintelt deze borst !....
 „ Geen dwalend bijgeloof zal meer mijn ziel verblinden —
 „ Grootsch denkbeeld ! 'k zal mijn God in al 't geschaapnevinden ?
 „ 'k Zoek bij geen spraakloos beeld vergeevsmeêrhulp en troost ,
 „ 'k Zal , wen de blijde Zon aan de uchtend transsen bloost ,
 „ Mijns Scheppers liefde en magt zien schitteren in haar stralen ,
 „ Hoe vreedzaam zal ik hier een vrijer adem halen !
 „ Tuig Aard ! Tuig Hemel ! 'k heb mijn Schepper mij deez nacht
 „ Voor Eeuwig toegewijd ! ” — Zij zwijgt , en de Englen wacht

Die voor de Godvrucht waakt, doet langs de wareldbollen,
Die wentlen door 't heeläl, de galm dier woorden rollen.

De Godstad luistert, en, voor Scheppers Glorietroon,

Word 't gouden snaartuig nu gestemt op hoger toon!

De nacht die *Ephrata* bedekt met zwarte vleuglen,

Daar 't werkzaam leven zwicht, voor zacht fluwelen teuglen,

Nog rolt de blijde klank van *Levie's* zangrijk Choor,

Aan harp en luit gehuwt, de koele wolken door;

Dan, naauwlijks rust de dag of nieuwe feestgezangen

Verheffen zich alöm, door 't blijdst gejuich vervangen,

Dat thans in weide en veld de dankbre boezem treft,

Nu Godsdienst de eerste schoof voor 't dankältaar verheft.

♠ Statige eerdienst! die aan 't stof geboeide zielen,

Met 't diepst ontzach doet voor 't Onzichtbaar Wezen knielen,

De waarheid dus gefiert, met grootfche plechtigheên,

Bekoord den zwakken geest der zinlijke *Hebreên*.

Noömie's zachte vreugd rolt aan met de oogenblikken,

Geen wrange scheidung doet haar tedre vriendschap schrikken,

Ruth's Godsvrucht streelt haar hart, zij voelt zig teêr bemind,

Daar ze in haar Dochters arm de rust des levens vind.

Nog

Nog kan zig 't starend oog des stedlings niet verzaden,
Elk wil, vol drift, het lot der vreemde schoone raden.

- „ Wat, (vraagt men,) voerde haar uit *Moab's* lachend veld?
„ Wat noopt haar dat zij de eer der vrouwen hier verzelt,
„ *Noömie* die, welëer, elks liefde en eerbied wekte?
„ Wij zien haar weêr, die elk tot troost tot toevlucht strekte!
„ Mijn Stadgenoten! (dus spreekt de achtbre vrouw hen aan.)
„ Bedaart! gij zult welhaast mijn treurig lot verstaan.
„ 'k Ben geen *Noömie* meer, die vreugd en heil verzelde,
„ Die naam, die aan mijn jeugd het schoonst geluk voorspelde,
„ Verloor zijn kracht zijn klem, door tegenspoed en smart,
„ 'k Ben *MARA!* deeze naam stemt met mijn zwoegend hart;
„ De wreedste bitterheid heeft aan mijn kwijnend leven,
„ Alde aardfche vreugde ontzegt: bekomrende angften zweven
„ Waar ik mijne oogenwend, 'kvind nergens hulp noch troost;
„ Gij zaagt mijn Echtgenoot, gij zaagt mijn bloeiend kroost,
„ Die dierbre panden zijn der fterfvlijkheid ontweken,
„ Ik toog, door hun verzelt, naar *Moabs* vruchtbre streken,
„ Ja; schoon ik have en veê hier wreed verlooren hadt,
„ 'k Waar rijk, 'k vond alles in dien onwaardeerbren fchat,
Dan,

Dan, 'k zag mijn' Echtgenoot den jongsten doodsnik geeven,
 'k Moest al mijn hoop mijn troost, mijn telgen overleven,
 „ Met hen is al mijn vreugd in 't zwijgend grav gesmoort,
 „ Sints heeft geen aardsch geluk mijn boezem meer bekoort,
 „ 'k Zwerf als een eenzaam Duifje in treurge woestenijen,
 „ Deeze aard heeft niets, hoe schoon, niets kan mijn hart
 (verblijen,
 „ Alleen mijn dierbre RUTH verzacht het zielsverdriet,
 „ Daar ze al de tederheid der kindermin mij biedt,
 „ Zij, die de boezem van mijn jongen *Machlon* griefde,
 „ Verdient, door Godsvrucht trouw, elks achting roem en liefde;
 „ Om mij, — om ISRELS GOD! verlaat zij 't Vaderland
 „ Door bijgeloov bewolkt. Hier zal haar zachte hand
 „ Daar 'k in haar armen sterv, mijn brekende oogen luiken.
 „ Ach! dat haar heilzon nooit in de avondkim moog' duiken!
 „ Ach! dat menschlievenheid voor haar belangen waak!
 „ Dat zij het loon der deugd, in 't gastvrij *Juda*, smaak'!"
 Zij zwijgt; een stille traan zwelt in haar drijvende oogen,
 In 't hart der Burgren werkt een teder mededoogen;
 RUTH valt in 's Moeders arm, en plengt een tranen vloed.
Neëmie's roemtaal had een purpren rozen gloed

Op 't zacht gelaat gemaalt: bewondring liefde en achting
Bewegen elken mond, tot de edelste verwachting.

Noömie's treurig lot word door de stad verbreid,

Daar zuivre menschenliefde een tedre traan om schreit.

Intusfchen rolde zacht het blijde Paaschfeest henen,
Straks is gewijde rust voor nijvre vlijt verdwenen,

De Mollige overvloed lagchte in het goudgeel graan,

Met kommerloze vreugd, den dankbren veldling aan.

Reeds bied de rijpen garst haar rijke koren halmen,

De scherpe fikkel blinkt: de jeugd plukt juichend palmen,

Doormengt met jong gebloemt, terwijl zij zingt en danst,

Een gulde tiende schoof voor *Levie's* kroost bekranst.

Hoe rolt de vreugde galm langs blijde heuveltoppen! —

Nauw spiegelt zich de zon in koele morgendroppen

Of 't landvolk juicht, verfrist door koesterende rust.

De jonge huwlijksvriend, die blij zijn weêrhelft kust,

Daar zij de Lammren drijft, door *Juda's* vette weiden,

Ziet zich door 't spelend kroost al vleiend veldwaarts leiden,

Hoe streelt hem 't knaapje, dat de fikkel blozend draagt! —

En 't stamlend meisje, dat om korenbloempjes vraagt!

Alöm zweeft liefde en vreê, met onschuld en genoegén,
 Geen angst, geen norsche zorg doet nijvre harten zwoegen,
 Geen traan blinkt in het oog der knellende armoê, thans;
 Neen! 't uitgeteert gelaat pronkt met een heldren glans,
 Verrukte dankbaarheid doet gulle klanken hooren,
 Daar bange zorgen in den rijksten voorraad smoren. —
 RUTH, die in *Bethlehem* der Burgren gunst geniet,
 Terwijl haar grootfche ziel de lage vleitaal vliet,
 En gruw op 't denkbeeld om voor trotschheid neêr te knielen;
 RUTH smaakt de zaligheên, gevormt voor Edle zielen.
 Hunne onvermoeide vlijt fchenkt haar 't verrukkendst zoet,
 Terwijl het eerlijk brood haar en *Noëmie* voedt.
 De Nacht ziet nauwlijks nog zijn bruine vonken ftrooien
 Met blozend morgengoud, nauw ziet Natuur zich tooien
 Met blanke Paarlen, of de jonge fchoone ontwaakt,
 Entreed naar 't veld; daar ze eerst den nijvren arbeid ftaakt,
 Wen d'avond 't luchtig floers fpreid langs de hemelbogen.
 De zachtste blijdfchap ftraalt *Noëmie* dan uit de oogen,
 Als zij aan 't Moederhart haar lieve Dochter knelt,
 Die de Edle fchatten van het afgemaaide veld,

Haar

Haar vrolijk toont. Geen dwang, geen hebzucht mogt beletten
Dat de armoë halmen gaart. De Goddelijke wetten,
Gestaaft door 'theilig recht, beschermen haar voor dwang.
Noömie offert God haar plechtige Avondzang,
Zij dankt zijn liefde en trouw. Gezondheid doet de Rozen
Derfchoon ontloken jeugd op RUTH's gelaat weêr blozen:
Geen wroeging knaagt haar hart, haar kracht, door rust gevoed,
Bied, elke morgenftond, vernieuwde lust en moed.
Het Eeuwige Wijsbestuur die de ordning aller dingen
Schikt, tot het waar geluk der denkende aardelingen,
God die, terwijl zijn roem door duizend zonnen klinkt,
Vermaakt zich weneen vonk van deugd op 't Aardrijk blinkt,
Hij zal de blanke trouw in *Israël* bekronen,
Zijn liefde zal eerlang beproefde grootheid lonen,
Op dat eens 't laatst geslacht het lot der deugd vertel!—
Welân; dat onze *Nymph* de fiere RUTH verzell'! —
Een schoone dag ziet weêr zijn zachte rustkoets vesten,
De Maan verzilverde de vrolijke gewesten,
Noömie's ziel verlangt, zij treed ter stadspoorte uit,
Haar Dochter te gemoet, die ze in haar armen sluit.

Dan, nimmer deed zij haar nog zulk een schat aanschouwen,
Noömis deinst te rug, nauw durvt zij 't oog vertrouwen,
 „ Mijn Dochter! (roept zij, door bewondering geroert,)

„ Waar heeft de nijvre vlijt u dezen dag gevoert?
 „ Wie, wie heeft u vergunt die voorraad op te garen?
 „ Een ongewoone gunst is u gewis weêrvaren?
 „ Verhaal mij, diecbre RUTH! op wiens gezegend land
 „ Boôn voorspoed en geluk deez dag u gul de hand? —

„ 't Veld, (zegt de schoone,) daar ik telkens kooren gaarde,
 „ Daar nijd en afgunst mij gestadig kwelling baarde,
 „ Men riep al schimpende: neemt een Hijdin het brood,
 „ Geschikt door *Isrels God*, voor elk geloofsgenoot,
 „ Die grievende armoêlijd, of zich door nood ziet prangen?
 „ Ik moest, elk oogenblik, zoo wreed een hoon ontvangen,
 „ Deezuchtend voelde ik 't hart verscheuren door verdriet,
 „ Tot ik, in 't eind, het veld, vol moedloosheid, verliet.
 „ Gints, achter 't schomlend loof der wilde vijeboomen,
 „ Schijnt welvaart, eer en vreugd den landheer te overstromen,
 „ Die lieve vruchtbaarheid ruist met geluk en vreê,
 „ In 't golvend koren, als in een vergulde zeê,

„ 'k Zag

- „ 'k Zag gulle minzaamheid, bij 't vrolijk landvolk, leven,
„ Geen norfche geemlijkheid deed mij voor weigring beven,
„ Nauw had mij 't vriendlijk oog der maagdenrei gezien,
„ Of 'k zag mij gul begroet, en hulp en vriendschap biën.
„ Mijn vreemde tongval kost, wel draâ, hun' aandacht wekken,
„ 'k Moest hen mijn vaderland, en wislend lot ontdekken;
„ Dan 'k zag mij niet gefchuwt; neen 'k zag mij gul geroemt,
„ 'k Had nauw uw lieve naam, mijn Moeder! hen genoemd,
„ Of 't landvolk riep verrukt: *Zie dit is MACHLONS gade!*
„ 'k Vergaarde 't vallend graan, ik vond bij elk genade, —
„ De heete middag gloed der zon daalde op ons neêr
„ 't Van fap beroofde ftrôö kaatfte al de ftralen weêr,
„ Wij moesten, voor een poos, het vlakke veld ontvlieden;
„ 'k Zag mij de landtent tot een veilge fchuilplaats bieden,
„ 'k Week, met de maagden hier, elk melde mij zijn lot,
„ Elk roemde *Boäs* deugd, zoo mild, door *Isrels God*
„ Gezegt. *Boäs*, (dus hoordeik den landheer noemen,)
„ Mogt op het rijkst bezit der heerlijkste ervnis roemen,
„ Hij was de toevlucht van verdrukte onnozelheid,
„ De vriend der onfchuld, die hem om befcherming vleit.”

Terwijl ik me in de deugd deez' menschenvriends verblijde
 En hem een stille traan vol reinen wellust wijde —
 Verschijnt hij onverwacht; hij ziet ons vriendlijk aan,
 Elk boog: ik bloosde! „ ik heb, ô RUTH! uw lot verstaan,
 (Dus sprak hij,) „k weet gij hebt uw minnend hart geschonken
 „ Aan *Machlon*, die al vroeg uw boezem konde ontvonken,
 „ Gij zaagt hem door den dood uit uwen arm gescheurt,
 „ Zijn Moeder, die om gaê en dierbre telgen treurt,
 „ Blijvt gij, vol tederheid en trouwe zorg, beminnen,
 „ Bij elk die deugd waardeert kunt geer en achting winnen.
 „ *Noëmie's* volk en God heeft uwe ziel bekoord,
 „ Gij blijft die edle Vrouw vertroosten, in dit oord,
 „ 't Alwetend oog, van Hem die elks gedrag zal loonen,
 „ Kende u; zijn liefde zal uw trouw uw vlijt bekronen,
 „ Verlaat mijn velden niet, zoo langs deez' oogstijd duurt,
 „ Mijn trouwe *Achlon*, die mijn volk in 't werk bestuurt,
 „ Heb ik bevolen staag vobr uw belang te zorgen,
 „ Keer, gunsteling der Deugd! keer vrolijk, elken morgen
 „ Naar *Boäs* veld, vergaar al 't geen uit 's maajers hand
 „ Ontvalt; en, als de gloed der middag hitte brand,

• „ Kies

„ Kies dan uw vrij verblijf, bij mijn getrouwe maagden,
 „ Aan wie uw minzaamheid en nijvre vlijt behaagden,
 „ Eet hier uw brood gerust, en, als gij dorst gevoelt,
 „ Drink vrij mijn velddrink, die 't verhitte bloed verkoelt!”

Zoo sprak den braven, die mijn kloppend hart deedt gloeien,
 Niets dan een tedre traan kon 't dankend oog ontvloeien,
 Ik vond geen woorden, 'k zag den Godsvriend spraakloos aan
 Dan hij vertrok, zoo 't scheên, gevoelig aangedaan.

Nu werk ik vrolijk; 'k zie mij door al 't volk beminnen,
 'k Vindt inder maagdenrei, mijn trouwe veldvriendinnen,
 'k Zag vaak een maajer, stil gewenkt door zijnen heer,
 Dan wierp hij achter zig, een hand vol halmen neêr.

Wat heeft dien *Boäs* toch tot zo veel gunst bewogen?
 Bewondrende Eerbied hielt *Noömie* opgetogen.

Verftomt, door 't duidlijk merk van 't Eeuwig Albestuur
 Ontvlamt haar boezem door een Godgeheilgd vuur
 „ Ô Welk verhaal, mijn *RUTH!* vloeit van uw lieve lippen!
 „ Houdt moed ons heil rolt aan, op wentelende stippen,
 „ Mijn Dochter! (zegt ze,) ik zie, in 't opgeklaard verschiet,
 „ De vreugd voor mij bewaard, en 't eind van uw verdriet.

„ Mijn

- „ Mijn Dochter! roemen wij den God van onze Vad'ren;
 „ Mijns *Elimelech's* bloed stroomt ook in *Boäs* adren,
 „ Dezelfde stamnaam fiert zijn bloeiend huisgezin,
 „ 'k Wacht alles van zijn deugd, en trouwe broedermin.
 „ Hij kan mijn *Machlon* weêr een naam in *Isrel* geven,
 „ Als hij zijn Erfgoed lost. O Hemel! waar mijn leven
 „ Tot zoo veel heil gespaard! God wil niet dat een stam,
 „ Voor altijd zij verdelgt, bij 't kroost van *Abraham*.
 „ Alleen was mijn geslacht met *Machlon* uitgestorven,
 „ 't Aan een geschakeld snoer in *Juda's* erv bedorven,
 „ Dit scheurde mij de ziel, terwijl het scherpst vernuft
 „ Verstomt, en voor het plan der heilrijkste uitkomst suft.
 „ Gij moest mij volgen, konde ik de oorzaak hier van denken?
 „ Ik zie, door *Boäs*, thans Gods wijzen vinger wenken.
 „ Mijn *RUTH*! hebt ge ooit uw gaêuw *Machlon* trouw bemind;
 „ Hebt ge ooit mijn vreugd bedoelt? thans is het tijd, mijn kind!
 „ Thans kunt gij 't heerlijkst blijk van huwlijksliefde toonen,
 „ Ach! zag ik, eer ik sterv, ô God! mijn wensch bekroonen!
 „ Verrukking boeit haar tong! *RUTH* zweert haar voor't geslacht
 „ Haars echtvriends, al te doen wat min van trouw verwacht.

Geen

Geen dag bloosde in het oost of, met de veldelingen,
 Hoort *Boäs*, schoone RUTH in 't veld het oogstlied zingen.

Zij schijnt, elk ogenblik, bevalger aan zijn oog,

Terwijl haar edlen zwier de fiere jeugd bewoog.

De jonge Lente roos, getooid met zilvren droppen,

Verheft zig boven 't schoon der zachte bloezem knoppen,

En treft, door zuivren blos en zachten geur, elks hart;

Zoo treft ook RUTH, wier schoon *Judea's* maagden tart.

Haar hart bekoorend oog, haar houding, zwier en zeden

Door kunst noch pragt gefierd, haar ziel door deugd en reden

Met schaduwtrekken van Gods beeldnis grootsch gemaakt,

Verrukt de stuchtste ziel. — De laatste oogstdag straalt

Nu van 't azuur gewelv, op de afgemaaide velden

Toen RUTH haar Moeder dus haar stout besluit hoort melden:

„ Welligt zweeft *Machlon* thans verëngelt om u heën,

„ Hij is nog burger, schoon ontkluiserd hier beneën,

„ Deez' Aardbol, daar hem eerst het weezen wierd geschonken,

„ Kan, schoon in hoger kring, zijn' aandacht nog ontvenken,

„ Nog streelt hem 't bloeiend heil van zijn natuurgenoot,

„ Door onze vreugd, mijn RUTH wordt zijn geluk vergroot.

K

„ Wat

- „ Wat zuivre zaligheid word hem door U gefchonken,
 „ Wen gij zijn naam, op nieuw, in *Israël* doet pronken!.....
 „ Gij weet hoe *Jacobs God* op 't plechtigst ons gebood,
 „ Dat d'eenen Broeder, na des andren Broeders dood,
 „ Zijn nagelaten gae, beroofd van wettige erven,
 „ Ter vrouwe neemen zou. En als zij, vóór haar sterven,
 „ Een blijde moeder word, dan zij die telg gewijd
 „ Aan 't eerfte huwlijk; dan word elk geflacht bevrijd,
 „ Om de ervgrond, door geen lot aan elk gezin befchoren,
 „ Te Zien ontrukken, dus gaat nooit een naam verloren.
 „ Mijn *Elimelech* fcheen alleen dien ramp bereid;
 „ Dan 'k voel, door blijde hoop, 't gefolterd hart geveid:
 „ 'k Weet *BOAS* voelt zijn ziel, door 't rein verlangen, gloeien,
 „ Om 't kroost mijns echtvriends, op zijn erv eens te zien bloeien,
 „ Mijn *Salpa's* gae, die zich bij *Boäs* vaak onthoud,
 „ Als raaden boezemvriend, werd lang die zncht vertrouwd.
 „ 'k Ben, (dus is ftaag zijn taal,) door kracht van 't bloed
 „ Te waken, dat geen ftram in *Juda* word gefchonden,
 „ 't Is waar, *Aminadap* is nog door enger band
 „ Gehecht aan *Machlon*; dan, de grond reeds lang verpand
 „ Kan

- „ Kan niemand op den naam van *Machlon's* erven losfen.
 „ Dien heuvel gints, versiert met rijke wijngaard trosfen,
 „ Was *Elimelechs*. Ach! schoon zelv *Aminadap*
 „ Nauw op zijn Erv hersteld, ná harde ballingschap,
 „ Schoon hij de jonge gae van *Machlon* wilde kiezen,
 „ Ja, schoon zeeen telg verkreeg, 'k zou nog de hoop verliezen,
 „ Nog bleev mijns bloedvriends naam verfmoot in 't zwiwend
 „ Hebzuchte *Nimri* staat 't verpande land nooit af,
 „ 't Zij hij zijn vrekust door een rijken schat ziet strelen;
 „ Ach! stond het in mijn macht ik deed *Noömie* deelen
 „ In al de zaligheên op aard nog voor haar hart
 „ Geschikt. De jonge *RUTH*, die lagen wellust tart,
 „ Die, door het stil verdriet dat in haar lentedagen,
 „ Om 't mischen van haar gaê, blijft aan haar boezem knagen
 „ Die lieve schoone schonk welligt haar tedre hand,
 „ Aan mij; door hoop geleid dat ze eens een heilig pand
 „ Van trouw en Godvrucht, zou met *Machlon's* naam zien pronken
 „ Geen jeugdig veldling kan haar groote ziel ontvonken!
 „ Zoo sprak die vriend der deugd, tot *Silpa's* echtgenoot,
 „ Hoor dan, mijn Dochter! wat uw Moeder sints besloot:

- „ Deez dag is d'oogst voltooid, niets kan de blijfchap dwingen,
 „ De brave *Boäs* viert, met al zijn veldelingen,
 „ Het dankfeest, wen de zon in 't koele Westen zinkt,
 „ De zilvren avonddauw op kruid en bloemen blinkt,
 „ Dan hoort gij *Boäs* naam, door al de feestgenoten,
 „ In zang en veldmuzijk, door fchomlend loof vergroten;
 „ Gaa! voeg u vrolijk bij zijn jonge Maagden floet,
 „ Deel in de zaligheên der gastvrije overvloed.
 „ Toon dat uw dankbaar hart, bekoord door *Boäs* deugden,
 „ Zijn heil gevoelt, dat u zijn rust en vree verheugden,
 „ Zoo ziet den achtbren vriend dat gij zijn gunst erkent,
 „ En, om zijn aardsch geluk, een zucht ten hemelzênd,
 „ Zoo ras de duisternis de blauwe sterrebogen
 „ Met floers behangt, terwijl 't verdoovende vermogen
 „ Des vriendelijken slaaps, de veldvreugd zwijgen doet,
 „ Geev u dan niet ter rust, bij *Boäs* maagden floet,
 „ Gij moet, schoon elk u vleiden nood, hun oog ontwijken,
 „ Zeg, dat ge uw liefde en zorg *Noëmie* moet doen blijken;
 „ Maar let nauwkeurig waar den braven Landheer rust,
 „ Toef tot de stille nacht elk heeft in slaap gefust,

- „ Uw zorg moet staag voor de eer van onzen schutsheer waken,
 „ Welligt zou lasterzugt uw beider onschuld laken,
 „ Wek hem, indien hij slaapt; zeg dat *Noömie* smeekt,
 „ Zeg dat de kracht van 't bloed voor *Elimelech* spreekt,
 „ Dat hij, zoo 't mogelijk is, voor mij ten losser strekke,
 „ Op dat geen wreedheid ooit zijn zachte dengd bevlekkel!”
 Terwijk *Noömie* spreekt, verschijnt, op 't onverwagt
 Haar trouwe hartvriendin, haar *Silpa*. „ Deze nacht,
 (Dus vangt deze aan,) „ moet *RUTH* het oogstfeest helpenvieren”
 „ Met *Boäs* landjeugd, 'k zag de tenten reeds versieren,
 „ Met groene maagden palm, en purpren roozen blaân,
 „ Hoe gul zal blijde jeugd wel haast den dansrei gaan!
 „ Mijn gaê geleide mij langs de afgemaaide velden,
 „ Ik hoorde *Boäs* roem en grooten rijkdom melden,
 „ 'k Zag al de schatten die den gullen oogst hem schonk,
 „ Terwijl op 'smans gelaat Godvruchte erkentnis blonk.
 „ Niets kan de vreugde van 't verrukte landvolk dwingen,
 „ *Hier* bond men schoven: *Gints* hoorde ik den dorfschers zingen.
 „ De zorg verstoov als kaf van 't opgehoopte graan,
 „ Lacht ons de vreugd, als van een gouden heuvel, aan.

„'k Was nauw bij 't volk bekend of 'k zag me elks liefde toonen;
 „ Zie (riep men,) haar, bij wie RUTH en Noëmie woonen,
 „ Dit is die *Silpa*, vaak met zoo veel drift geroemt,
 „ Door die Bevallige, waar *Ephrata* op roemt.
 „ Waar is die schoone? zal ze in onze vreugd niet deelen?
 „ Kan *Boës* bloeiend heil haar dankbaar hart niet strelen?
 „ Viert zij deez' avond 't feest des blijden oogstijds niet?...
 „ Zoo ras deez' avondsfond ons koele schaduw biedt
 (Hernam toen *Boës*,) „ zal zij in uw Landvermaken,
 „ Door mij genodigt, ook het zoetst genoegen smaken.
 „ RUTH houd zich in de stad, wijl haar bescheidenheid
 „ Niet duld, dat ze ongenood zich met uw feestvreugd vleit;
 „ 'k Moet dus, uit 's Landheers naam, ô lieve RUTH! u melden,
 „ Dat elk met liefde en drift u wacht in blijde velden!”
 De jonge schoone voelt haar tedre ziel ontroert,
 Terwijl een stille zucht haar wensch ten Hemel voert,
 Dat de Eeuwge Godheid zelv voor haar belang wil waken,
 En, door zijn Menschenmin, *Noëmie's* wensch volmaken....
 Dat onze zangnimph nu de snaaren hoger stem',
 't Bestuur van *Israels God* geeve onze toonen klem!

Geen dartle drift verschuilt zich in een koets van rozen,
Geen beeld der wellust doet de maaglijke ontschuld blozen,
't Penceel der Godheid maalt zelv hagelblanke deugd,
Gediept met schaduwen, van onverwelkbare vreugd.

De gloende dag word reeds omhelst door 't zoete Westen,
Natuur zag weêr vermoeid haar zilvre rustkoets vesten

De koeltjes dartelde, met haar verzengde blaân,

En voerde vruchtbaarheid, op natte wijkjes, aan;

De noeste werkzaamheid zonk in een schoot vol weelde;

Noëmie, die door hoop haar tedre boezem streelde,

Omhelst haar lieveling, die ze aan 's Hoogstens zorg betrouwd.

De *Moabitische* was met geen schitterend goud,

Of tintelend gesteent, of blanke parel snoeren,

Op 't kunstrijkst opgetooid, om 't zinnlijk hart te roeren,

Geen Tirus purper gloeide op 't witte veld gewaad;

Een zachte rozenblos bemaalt het lief gelaat

Waar in de blanke deugd, en juist gevormde trekken,

Met al 't aandoenlijk schoon der ontschuld zijn te ontdekken.

Haar sieraad was, *een hart dat op haar boezem hing,*

Gevormt uit 't fijnst kristal, dat ze eens vol vreugde ontving.

Uit

Uit *Machlons* lieve hand, die 't om haar hals omfrikte,
 Aan't schoonst scharlaken snoer, wijl 't hart door wellust tikte.
 Dit sieraad, dat haar min zoo schuldloos had ontvonkt,
 Had nimmer, na zijn dood, meer op haar borst gepronkt.
 't Kristal mag op zijn glans, haar ziel op onschuld roemen!
 Een krans van lelien en blauwe kooren bloemen,
 Bepronkt het golvend hair, dat om haar schoudren zwiert,
 Terwijl bevalligheid haare edle houding fiert.
 Zoo treed zij veldwaards, daar de schemring zig verspreide,
 Terwijl *Noëmie* haar tot aan de Stadspoort leide.
 Een minzaame afscheidskus, sterkt *RUTH's* verflauwden moed,
 Terwijl de feestrei haar, wel haast, al juichend groet.
 Men leid haar zingend, in de tent der blijde maagden,
 Daar deugd en edle trouw van *Boës* roem gewaagden.
 Hier huwde vriendschap zig aan gulle vrolijkheid,
 De lieve welvaart waar in 't bos der jeugd verspreid,
 De schoone werd onthaalt op edle zomervruchten,
 Op melk en honingraat, de vreugd deed zorgen vluchten.
 Men heft het feestlied aan, de gam der schelle luit,
 En blinkend Cimbelspel, lokt elk ter veldtent uit,
Terwijl

Terwijl de blijde harp zich met een danktoon mengde.
De koelen avond, die de schaduwen verlengde,
En statig voortdreef, had zijn grootsche plechtigheid,
Om 't rustbed der natuur, thans sluimrende heên gespreid,
Hier doet een veldling bij het pas gedorschen kooren,
't Eenvouwig zoet des lands, op gulle klanken horen,
Daar leid een blijde rei, bij heldre sterren glans,
In 't zacht bebloemde groen, elkaâr ten avond dans.
't Bevallig meisje vlecht een krans van kooren airen,
Of streeld, door vreugd verrukt, de tedre cijter snaren,
RUTH deelt in 't liev geluk dat lachend om haar zweeft,
Schoon achtbre grootheid in haar losse zwieren leeft.
Ze ontrekt zig aan 't gejuich der huppelende reien,
Bevredigt met zig selv, kan stille vreugd haar vleien.
De blonde *Fimia*, wier vriendschap 't meest bekoord,
Daar zedigheit en deugd in drijvende oogen gloort,
Die lieve maagd, omringt door gulle landvermaken,
Mag, met de schoone RUTH, de reinste wellust smaken.
Hun hart, zoo zacht gestemt, als 't kwijnend licht der maan,
Mag nu, op éenen toon, voor deugd en vriendschap slaan.

In 't donkre fchaduw van een hemel hogen ceder
Zet gints de liefde en vreugd der kuisfche landjeugd neder,
Terwijl het reinft gevoel hun zachte ziel ontgloeit,
En 't ftrelend veldmuzijk hun luistrende aandacht boeit,
De groenen heuvel, daar de jeugdige vriendinnen
De fombre fchoonheid, daar natuur meê pronkt, beminnen,
Schijnt in één ftip, waar op een koor van englen zingt,
De ruifende fontijn, die aan den voet ontfpringt,
Befproeit de bloempjes gul: een wolk van edle geuren,
Voert thans verrukking aan. de zacht bezwijmde kleuren
Ontwaken telkens, door een tintelende vonk,
Van ftarren goud, dat op het veldviooltje blonk.
Daar d'avond 't zweet der bloem tot zilvren waas doet ftollen,
De tijd fcheen zelv verrukt in 't eeuwig *niet* te rollen,
't Genoegen fpeelde alöm, door beemd en wandelpaân,
En d'overvloed bood keur van boom- en veldvrucht aan.
Dan, nu fpreid lieve rust haar poezlige armen open,
De fcheemring fnelt in 't zwart, en fchijnt tot fleep te nopen,
Natuur vergt ftilte; daar, gints in het denne woud,
't Gezang der feestrei aan 't gekras des nachtüils trouwd.

De

De reien, afgemat door dansen, zingen, spelen,
Verlangen om in 't zoet der vrije rust te delen,
De snaren zwijgen, en een vriendelijke groet,
Een gulle omhelzing, scheid de kommerloze floet.
Vergeevs laat lieve *Ruth* door al haar vriendinnen
Zich noodigen. Niet een kan op haar hart verwinnen,
Dat ze in der maagden tent de morgenfont verbeid,
Ze omhelft haar *Femia*, die haar op 't minzaamft vleid,
Doch vruchteloos. Zy spoeid, zo 't schijnt, zich naar de muuren
Van *Bethlehem*; dan, wyl de nacht zijn sluimrende uren
Voortwentlend, zag wel haast de zuster van den dood,
De slaap, al 't schepzel, moê gekluisterd in haar schoot.
RUTH voelt haar teder hart met dubbele slagen tikken,
't Beslifen van haar lot rolt aan met de oogenblikken;
Gelijk een Duifje dat, al worstlend met den wind,
Die stormend woed en brult, en nergens voedzel vind,
Door angst gedreeven word, in zandige woestijnen,
Terwijl het hongrig kroost het leven weg moet kwijnen,
Zo word de tedre ziel der schone thans beknelst,
Zij dwaalt, in 't diepst des nachts, van verre in 't eenzaam veld.

Zij voed den wreedsten hoon, die 't groots gemoed kan moorden,
 Wen *Boäs* haar versmaad: en zij, in *Juda's* oorden,
 Alöm ten schimp verstrekt. Dan treft haar weêr de zucht
 Door armoê en verdriet *Noömie's* borst ontvlucht.
 Zij ziet een flauwe straal der maan van donkre kimmen,
 Op 't rillend wijngaard loof, van *Machlon's* heuvel glimmen,
 De stem der liefde spreekt, nu in haar kloppend hart:
 Haar *Machlon*, om wiens vreugd zij 't grievendst lijden tart,
 Schijnt uit een lichte wolk, bestrooid met starren vonken,
 Zoo zuiver als de Maan, haar minzaam toe te lonken.
 Haar fiere moed herleeft, terwijl haar boezem zwelt,
 Door 't zachtst gevoel; zij zweeft langs 't nat bedauwde veld,
 Daar ze in de duisternis den dorschvloer nauw ontdekte.
 Hier, daar zich *Boäs*, op een bed van halmen strekte,
 En vrij van norsche zorg, den zoetsten slaap genoot,
 Hier voelt de tedre vrouw op nieuw haar angst vergroot.
 Haar oog hadt hem gevolgt, toen zij de veldelingen
 't Weêrgalmend Avondlied, verrukt, hadt horen zingen. —
 Goedäarte *Boäs*, door de vreugd zijns volks bekoord,
 Hadt door geen afscheid zelv, hun lief geluk gestoord,
't On-

t Onschuldig landvermaak bleev voor zijn geest nog spelen,
Verbeelding schilderde de vleierendste toneelen, —
Ja, daar elk zintuig door gevoelloosheid geboeit,
En in de ziel geen stroom van nieuwe ontdekking vloeit:
Het trillend zenuwstel nog op den geest blijft werken,
Wil zelfs een Seraphijn RUTH's pogingen versterken.
Hij schikt, op 't Godlijk wenk, verwarde denkingskracht,
En Boës smaakt al 't heil dat ooit een aardling wagt;
Hij waant een tedre maagd op 't spits der steilste rotfen
Waar langs de golven, des geschokten afgronds klotfen,
Te zien, wanneer ze in 't stip, dat haar verflauwde kragt
Bezwijkt, haar laatste hulp van zijn bescherming wagt;
Hij ziet zijn pogingen tot haar behoud gelukken,
Hij mag ze in d'angst des doods, aan 't wis bederv ontrukken,
Haar dankbre blijdschap zweeft bij 't doodzweet op 't gelaat,
Hij voelt zijn ziel voldaan, en kent geen zaalger staat....
Intusfchen had zich RUTH, na lang en moedloos strijden,
En worstlen met zich zelv, aan 't noodlot durven wijden.
De blijde hoop, die door de donkre nevlen blonk,
Het vast vertrouwen, dat onwinbre Godsdienst schonk

Deedt haar den vriend der deugd met stoute treden nadren
 Hij slaapt; een huivring rilt vol schaamte door haare adren,
 Terwijl ze al bevend zich aan *Boäs* voeten vleid,
 En over d'achtbren man, haar luchten fluier spreid,
 Daar hij, wiens geest al 't zoet der menschenliefde smaakte,
 Door tedre vreugd ontroerd, dit tijdstip juist ontwaakte.

Hij hoord een mensch, gerust op 's landsvolksliefde en trouw,
 Kend hij geen vrees. Hij hoord een fiddrende vrouw,
 Beäntwoord straks de vraag: *Wie hier zijn bed genaakte?*

„ Ik ben 't, (zegt RUTH,) voor wien uw zorg zints lang reeds
 waakte,
 „ De *Moabitische*, gehuwt aan uw geslacht,
 „ Wreek u niet op een vrouw, die thans haar lot verwagt,
 „ Van u, gij kunt me al 't heil des levens doen verwerven,
 „ Of, door uw haat verneert, van zielenmart doen sterven.
 „ Ik weet dat de eer niet duld dat ik mij hier alléén
 „ Bij u bevind; dan, plicht deedt mij dien dwang vertreên,
 „ Vergeev mij deze daad! 'k pleit voor een dierbre Moeder,
 „ Eens de aardfche vreugd van uw onsterfelijken Broeder,
 „ 'k Smeek om *Noömie's* wil! verzagt haar treurig lot,
 „ Van u wacht ze al haar troost, herstel haar in 't genot

Der

- „ Der aardſche zaligheên ; los 't Ervgoed van uw' Broeder ,
 „ Voldoe aan 't wijs bevel van *Israëls* Behoeder!
 De ontroerde *Boäs*, door dit nachtbezoek verrast,
 Kent in die handelwijs Gods onweêrftaanbren last.
- „ Mijndochter! (zegt hij,) die getrouw aan deugd en plichten,
 „ Nooit 't edel denkend hart voor tegenspoed voelt zwichten,
 „ Uw beê verrukt mijn ziel, doch, schoon ik 't wettig Erv
 „ Van *Elimelech* los, en voor zijn Weeuw verwerv ,
 „ Nooit kan de naam zijns zaads bij *Israëls* telgen bloeien,
 „ Ten zij zich *Machlon's* gaê voor 't echtaltaar liet boeien
 „ Aan tedre min, en mij haar onbevleete hand
 „ Schonk, door de hoop geveleid dat eens een dierbaar pand
 „ Van onze oprechte trouw, aan de eerste min geheiligt,
 „ *Noömie's* vreugd kon zijn, en *Machlon's* naam beveiligt
 „ Voor 't woeden van den tijd, zou schittren bij zijn volk!
 Nu daalt het heilrijkst licht uit de akeligste onweêrswolk,
 RUTH's tedren boezem klopt, door 't schuldeloost genoeg,
 „ Zoude ik, (dus stamelt zij,) 't erkentlijk hart niet voegen
 „ Aan alles wat 't geluk en de eer van *Machlon* vergt?
 „ Eer schuimt de woeste zee gints langs 't olijv gebergt,
 „ Eer

- „ Eer ik de liefde van mijn *Machlon* zou vergeeten,
 „ Eer word dit kloppend hart, verwoed, van een gereeten,
 „ Eer dat een jongling weêr aan deze boezem rust.
 „ Neen 't heiligst liefde vuur word door geen dood geblust.
 „ Maar *Boäs*, vriend der deugd, *Noömie's* Ega's broeder,
 „ Welk vleiend denkbeeld! Ik, van *Machlon's* kroost nog Moeder!
 „ Ik gloei van zachte vreugd, 'k fchenk u mijn hand verrukt
 „ Gij word door *Machlon's* gaê eens aan dit hart gedrukt.
 „ Bekoorlijke Engelin! gij kunt mijn boezem streelen,
 „ In hoe veel zaligheên doen mij uw deugden deelen!
 (Herneemt de Godsvriend.), „ 'k zie mijn aardshgeluk gevest,
 „ Ach! dat geen nieuw verdriet ons nadrend heil verpest!
 „ De fiere *Aminadap* is 't recht der losfing nader,
 „ Als d'oudste Broeder van uw' dierbren *Machlon's* Vader,
 „ Hem komt de losfing toe, van uw verpanden grond;
 „ Dan, daar hij nauw bestaan voor gaede en telgen vondt,
 „ Zal hij het recht aan mij, gulhartig, overlaten,
 „ Geen oudste in *Isrel* zal hem om dien handel haten,
 „ Zijne armoë is bekend, en gij, mijn hartvriendin!
 „ Die ik als 't pronkjuweel der blanke Deugd bemin,
 „ Gij

- „ Gij zult uwe eer uw roem elk ogenblik zien dagen,
„ *Noömie* zal gerust, van allen zorg ontslagen,
„ Ons huwlijk zegnen wen ge, eens vrij van zielsverdriet
„ Haar *Machlon's* beeldnis in een lachend wichtjen biedt!
„ Uw' trouwe en edlen aart kost lang mijn' eerbied wekken,
„ Maar 'k dacht nooit zoo veel deugd in 't jeugdig hart te ontdekken,
„ Geen jongling wekt uw min, de wellust lacht u aan, —
„ Maar, schoone! — uw fiere handverscheurdhaar rozenblaân!
„ Verbeid hier't scheinrig licht, het daagt in 't Oosten spoedig,
„ Al lasterde ons de Hel, dan nog blijft de onschuld moedig,
„ Niets krenkt de ware deugd, die valschen schijn verächt,
„ Vertoef, mijn waarde! eerlang verdwijnt de donkre nacht.

V I E R D E B O E K.

W en de afgeleefde Vorst van verr' zijn strijdbre benden,
 Zich naar 't gefchaarde heir des dwinlands heên ziet wenden,
 't Gekerm des ftervenden in d' oorlogskreet verfmelt,
 Daar de overwinning langs de beiden legers fmelt,
 En twijffelt waar heur hand de zegekroon moet fchenken,
 Dan blijft het Vorstlijk oog zijn fiere fcharen wenken,
 Op dat hun dapperheid, door 't heiligst vuur ontgloeit,
 Terwijl hem 't kokend bloed, met drift, door de aadren vloeit;
 Zoo flijt *Noömie* thans de wentlende oogeblikken,
 Geen zachte omhelzingen der rust kan haar verkwikken,
 Nauw was de donkre nacht op 't halv rond neêr gedaalt,
 Of d' angst beklemmt haar ziel: geen enkel vonkjen ftraalt

Voor

Voor haar bewolkt gezicht. Dan, 't liefdrijk alvermogen
Der Godheid, met de smart des aardelings bewogen,
Bemoedigt 't lijdend hart, zijn menschenliefde en trouw,
Straalt nu, met zachten gloed, in 't oog der droeve vrouw!
De hoop toont haar de zuil van Gods beloftenisfchen,
In de Eeuwigheid gevest, die nooit hunn' grondzuil misfchen,
Straks ruist een zachte kalmte in de opgeruimde borst,
Nu wijd gevoel een traan aan 's warelds glorie Vorst!
De nacht, het beeldnis van de schaduwen der graven,
Tafreel van 't dof gewelv der wreed geboeide flaven,
De nacht, die 't goud der kroon voor 'svorsten oog verschuilt,
Zo wel als 't foltert uig, daar wroegende ondeugd huilt,
De nacht werd thans begroet door de uchtend schemeringen,
Die achter d' aardbol door den valen dampkring dringen.
Noëmie, die haar hart verrukt ten Hemel heft,
Ontroert, nu haar de stem der schone RUTH reeds treft.
Zij snelt haar in den arm, daar ze om haar hals blijft hangen,
De lach des dageraads bloost op haar lieve wangen,
Terwijl haar dankbre ziel in sprekende oogen gloeit,
Schoon 't levendigst gevoel haar rozen lippen boeit.

Noömie ziet haar heil, in elke trek, getekent;
 , Mijn Dochter! 'k voel mijn hart is nog tot vreugd berekend,
 „ God heeft uw deugd bekroond, mijn wenschen zijn gelukt?
 „ Ja, (stamelt RUTH, die haar in knellende armen drukt)
 „ Gij moogt de zaalge vrucht der edle Godsmin smaken,
 „ In 'slevens avond zult ge uw glorie zon zien blaken.”
 Nu meld de schoone al 't geen haar aandacht bezig hielt,
 Zints moeders afscheid haar met ijver hadt bezielt.
 Zij schildert haar de vreugd der blijde veldtoneelen,
 Die elk gevoelig hart met zachten wellust strelen,
 Zij geeft een trouw bericht van elk belangrijk woord,
 Dat zij in 't nachtbezoek van *Boäs* heeft gehoord.
 Met welk verrukking hij als Bruid haar zal ontvangen,
 Met welk een tedre zorg hij waakt voor haar belangen:
 Zij meld hoe hij, eer nog de zon ter middag klimt,
 Zal toonen welk een gloed hem in den boezem glimt.
 Hoe hij *Aminadap* het losregt af zal vleien,
 „ Gij ziet op eigen erv nog d'avond schemring spreien
 „ Mijn Moeder! (zegt ze,) ik zie thans 't eind van al uw smart,
 „ Het gul genoegens streele uw moê gefolterd hart!
 „ Mijn

- „ Mijn hand word , nog deez dag , aan *Boäs* gul geschonken ,
„ Heel *Juda* zal , deez dag , mij als zijn Bruid zien pronken .
„ Dog 't alziende oog , dat thans mijn kloppend hart doorziet ,
„ Weet dat ik slechts voldoe aan 't geen mijn plicht gebied ,
„ Dat *Machlons* min alléén mijn boezem kan doen gloeien ,
„ Deez heete tranen , die mijne oogen thans ontvloeien ,
„ Getuigen hoe mijn ziel dien zaalgen eeuwig mint ,
„ Schoon dankbare achting mij aan *Boäs* echtkoets bind !
„ Ach ! kende gij al d' angst deez nacht door mij geleden ! —
„ Door welken tedre schroom werd niet mijn ziel bestreden !
„ Hoe hevig sloeg dit hart ! hoe dikwerv aarzelde ik ! . . .
„ Ach ! zijn ontwaken waar mij 't akligst oogenblik !
„ Dan , 'k vond een' tedren vriend , met al ons leed bewogen ,
„ Hoe dierbaar was mijn naam — mijne onschuld in zijne oogen !
„ Nauw bloosde de oosterkim , door 't flauwe morgenlicht ,
„ Of 'k zag mij door zijn zorg op nieuw tot vreugd verplicht ;
„ Ga , jonge hartvriendin ! omhels uw treurge Moeder ,
„ Zeg haar , (dit was zijn taal) dat zij een vriend een hoeder
„ Een trouwen schutsheer in haar wreden rampspoed heeft ,
„ Zeg dat , in *Boäs* ziel , nog de oude vriendschap leeft :

„ Geen tijd geen wislend lot konde ooit die vriendschap krenken
 „ Uw liefde moet voor mij haar deeze veldvrucht schenken,
 „ Deez blanke Gerst moet haar vernieuwde krachten biên,
 „ En bleke kwalen doen voor welvaarts rozen vliên! —
 „ Zijn hand heeft zelv dit graan, zo minzaam, mij geschonken.”

Noömie voelt haar ziel door dankbre vreugd ontvonken,

Zij ziet den Hemel aan, terwijl haar boezem zwelt,

En haar verrukking in een zachten wellust finelt. —

Gods trouwe liefde blijft op blijde lippen zweven,

Zij doen zijn glorie in een dankbren lofzang leven! —

Bedaarde *Silpa* die, door vriendschaps gloed bezielt,

Noömie zints haar komst, in *Juda* bij zich hielt,

En vaak door tedren troost haar tranen zocht te drogen,

Die trouwe hartvriendin, door blijdschap opgetogen,

Smaakt al de zaligheên, die 't reinst genoegén bied,

Nu zij de zegepraal der lijdende onschuld ziet.

Zij deelt in al hun vreugd: de lieve morgenzangen

Der juichende natuur, zijn door hun lied vervanger,

In 't eigen oogenblik dat *Levie's* heilig kroost

Nog zorgt dat de eerste vonk van 't morgen offer bloost,

Mag

Mag 't vrouwlijk danklied, door de dunne lucht weergalmen.

Hoe klinkt hun stil verblijv door ongedwongen Psalmen!

Elk rollend tijdstip word aan gulle vreugd gewijd, —

Getrouwe *Boäs* spaart, intusfchen, zorg noch vlijt

Om voor het waar belang der fchoone RUTH te waken,

En 't heil der Echtvriendin zijns Broeders te volmaken,

Reeds bood hij *Ninri*, die *Noömie's* land bezat,

Tot losfing van dien grond. d'aanzienlijkften fchat,

De fchraapzucht was voldaan; en *Boäs* kon zich vleien,

Zijn RUTH, nog deezen dag, langs *Machlon's* erv te leien.

Hij hadt *Aminadap Noömie's* eisch gemelt;

Doch, daar 's mans armen ftaat geen heilrijke uitkomst fpeft,

Zegt *Boäs*: „ wees gerust, ik zal haar ervgoed losfen,

„ Met haaren wijngaard, die, in gintsche olijven bosfchen,

„ Bevallig rijst, biede ik deez dag ten onderpand

„ Van ongekrenkte trouw, van vriendschap. Ja de hand

„ Der *Moabitifche*, zal dit verdrag verzeeglen,

„ Wel aan, dat wij voor 't oog des Oudften alles reeglen! —

De nijvre werkzaamheid had nauw de zachte rust,

Van 't blij ontwakend oog der fchepslen weg gekust,

Nog

Nog had de morgenzon de ontelbre regenbogen,
Door elke straal gefoetst, niet van 't gebloemt gezogen,
't Lam groet, al blatend, naauw de blijde veldeling
Daar dauw, als paarlen, langs zijn blanke vachten hing.
Veel kleurig Flindertje mocht, op de rozen knoppen,
Zich dartlend spieglen, in de heldre morgendroppen,
De jonge herderin hieuw de eerste toontjes aan,
In 't vreezaam schomlend loof, der malsche dadelblaân.
't Was of de Zomer zich met nieuwe schoonheên sierde,
Toen vreugd het huwlijks feest der reinste liefde vierde,
In 't vrolijk *Bethlehem* hadt gulle vruchtbaarheid,
Alöm den dankbren lach, op 't vrij gelaad, verspreid.
In *Silpa's* woning heerschte een ongestoord genoeg,
Een zuivren wellust deed de tedre harten zwoegen,
RUTH ziet, op 't onverwacht, zich vriendelijk gegroet,
Door *Fimia*, verzeld door al den maagden stoet,
Die zij in *Boäs* dienst haar veldvriendinnen noemde,
Thans hoord zij hoe haar elk als Bruid gelukkig roemde.
Geen nijd, die door haar gif de zaalge vreugd vergalt.
De jonge *Fimia*, die RUTH in de armen valt,

Doet

Doet, gloeiend van gevoel, dit blij bericht haar horen:
 „ Gij zijt, voor 't oog der Stad, tot *Boäs* gaê gekoren,
 „ Grootmoedige vriendin! uw heillot is gevest,
 „ Uw naam — uw glorie praalt door *Canan's* rijk gewest.
 „ Uw vriend, bij 't rijzen van den vroegen zomer morgen,
 „ Vol ijver bezig om voor uw geluk te zorgen,
 „ Heeft *Elimelechs* grond, wel eer voor brood verpand,
 „ Met goud gelost, en wacht als echtvriendin uw hand?
 „ De naaste losfer heeft, voor 't oog van *Juda's* Grooten,
 „ Dit regt hem afgeftaan. Kom, 't huwlijk dan gefloten;
 „ Volg met *Noömie* ons, 't volk wagt, met ongeduld,
 „ 't Ziet door uw komst zijn vreugd en *Boäs* hoop vervult.”

Gelijk een jonge Roos, die 't middagvuur deedt kwijnen
 Die 't vrolijk lachend blos, zag, met haar geur, verdwijnen,
 Weêr vrolijk opluikt, door een regenvlaag besproeit,
 Daar elke droopel, die in 't treurend kelkje vloeit,
 Verwelkte jeugd herstelt, en weêr het blozend leven
 Doet, in den zachten gloed der purpren bladen, zweven;
 Zoo spreid deez taal het blos der schoone ontloken jeugd
 In al haar kracht ten toon, bedauwt door dankbre vreugd,

Zelv voelt zich d' ouderdom vol vrolijkheid verjongen.
Noömie's naam en deugd rolt van 's volks blijde tongen,
 Terwijl zij schoone RUTH, naar 't ruim gewelffel leid,
 Daar hen de vierfchaar, die het recht befchermd, verbeid.
 Die plaats, door *Isrel* bij de poorten hunner fteden
 Verkoren, ftrekt alöm ten wieg voor blanke zeden,
 Tot veilge fchuilplaats voor verdrukte onnozelheid,
 Terwijl ze een kille fchrik voor trouwlooze ondeugd fpreid.
 Hier had ook *Boäs* voor den raad der achtbre vaden,
 Om *Elimelechs* zaak *Aminadap* doen nadren,
 Die hem, voor aller oog, *Noömie's* losfer noemt,
 Daar 't faam gefchaarde volk zijn liefde en grootheid roemt,
 Ziet gints *Noömie* haare schoone RUTH geleien,
 Bij 't juichend feestmuzijk, der blijde maagden reien,
Noömie's ouderdom verspreid een achtbren zwier;
 Zoo drijft de kuisfche maan langs 't blijde luchtfafier,
 En doet haar Majefiteit bij tintelende vonken,
 Van't prachtig Nachtgeftarnt, met grootfchen luifter pronken.
 Bevalligheid en deugd beftraalen 't jeugdig oog,
 Der vreemde fchoonheid die het ftuchtste hart bewoog,
Ontroering,

Ontroering, dankbre vreugd en liefde doen haar blozen,
En pronken met al 't schoon der opengaande rozen.

Zoo ras haar sprekend oog, het oog haar's vriends ontmoet,
Verliest 't aanminnig bos zig in een purpren gloed.

Een' stillen schroom doet haar, op 't duidelijkst, gevoelen,
Dat niets het vuur der min voor *Machlon* zal verkoelen.

Dat *Boäs* tedre vrouw, die ze altoos hoog waardeert,
Nooit minnend word beloont, maar slegts uit plicht geëert.

d'Eerwaarde losfer tredt zijn lieve schoone tegen,

„ Dees blanke hand, voor 't oog van *Ephrata* verkreegen,

(Dus spreekt hij, daar hij *RUTH* voor't hoog gerechtshof leid)

„ Schenkt mij het rijkst bezit van aardfche zaligheid.

„ God die mijn hart doorgrond zal tot getuigen strekken

„ Dat liefdlooze ontrouwnooit mijne echtkoets zal bevleken,

„ Dat ik de weêrhelft van de telg mijns Broeders huw,

„ En laage wellust, dwang en trotsche wreedheid schuw!

„ De *God van Isrel* moog' me een bloeiend Echtband geven,

„ Een telg, waar in de naam mijns Broeders zal herleven;

„ Op dat uit *Juda's* Stam niet één geslacht verga.

„ Al 't volk getuig dat ik, aan *Elimelech's* gae,

„ Het ervgeld schenk, door 't lot zijn vaderen beschoren,
 „ Thans zal geweld, noch list, niet meer uw rust verstoren,
 „ *Noömie!* wagt volmoed, door vreugd geveleid, den dood,
 „ Daar, waar ge uw boezem melk aan blijde telgen boodt”!

Nu reist een schel gejuich en doet 't gewelv weërgalmen,

De *Bethlehemsche* jeugd stroot huplend mirthen palmen.

Terwijl *Noömi's* hart door stillen wellust slaat,

Verfchijnt een Priester, die, in 't witte feestgewaad,

De reine heiligheid van *Jacobs God* doet pronken.

Verheven Godvrucht schijnt zijn statig oog te ontvonken,

Hij zegend 't huwend paar, daar elk de plechtigheid

De grootfchen luister van bezworen trouw verspreid. —

Nu golvt de gloende lucht door blijde feestgezangen,

De zon schijnt wolkloos in den middag boog te hangen,

De gulle zomer bied, in sombre wandelpaân,

Haar vruchten rijp gestoofd, den feestgenoten aan.

Niets dwingt de zuivre vreugd. De trouwe burgefcharen

Verheffen *Boës* deugd en toklen blij de snaren,

Zij voeren 't teder hart al zingend tot hun God,

En smeken voor de deugd om 't zielbekorendst lot!

„ *Lang,*

- „ Lang, (juicht men,) moet de naam van brave Boäs leven! —
- „ Zijn heil zij boven 't woën van nijd en tijd verheven! —
- „ Zijn Rijkdom groei! 't geluk bestrooi zijn lachend veld,
- „ Met al de schatten, die de schoonste hoop voorspelt!
- „ De mollige overvloed blijf langs zijn voren dansen,
- „ De voorspoed sier zijn tent, met malsche rozen kransfen!
- „ Hij kenne, in 't laag gewest, nooit zorg noch knagend leed!
- „ Zijn veê dat, huplend, door de zachte klayers treedt,
- „ Doe elke dag zijn heil, zijn rijkdom welig groeien!
- „ De melk van 't wollig schaap, de blanke room der koeien,
- „ Biën rijke zaligheên, aan 't liefderijk gezin! —
- „ Noömie's Dochter zie haar tedre huwlijksmin
- „ Gekroond door telgen die, in schuldelooze trekken,
- „ Haar Machlons jeugd en moed, haar Boäs deugd ontdekken!
- „ Zij blijf de glorie van haar dierbren echtgenoot!
- „ Haast bloos, tot Juda's heil, een zuigling op haar schoot.
- „ Haast zien wij Boäs in de reinste liefde delen,
- „ Wen hij een Engel aan haar blanke borst ziet spelen!
- „ Ja, dat een talrijk kroost hun vreugd hun heil vergroot!
- „ Als 't zaad van Juda, dat uit vruchtbre Moeders sproot!

„ *Ja Boäs, smaak al 't heil dat Jacob op deez' Aarde*
 „ *Genoot, toen Lea hem een reeks van zoonen baarde,*
 „ *Die, vrolijk groeiend, hem verrukte door hun jeugd! —*
 „ *Smaak met uw zielvriendin, die onüitdrukbre vreugd,*
 „ *Die Vader Isrel met zijn schone Rachel streelde,*
 „ *Toen eerst een lachend kind aan haren boezem speelde,*
 „ *Geen zorg geen huisverdriet zweev om uw Echtkoets heên!”*

Zoo klonk der reienzang, terwijl de dag verdweên.
 De zachte schemering, omfluerde reeds de uren
 En wenkte *Levie's* kroost naar de avond offer vuuren;
 Dan, eer de heldre dag in 't zoele Westen helt,
 Is *Elimelechs* grond in *Boäs* macht gesteld. —
 Verrukt geleid den stoet der blijde feestelingen,
 Terwijl zij 't heil der min, op zachte akoorden, zingen,
 't Verëenigt Paar, wiens hart *Noömie's* vreugd bedoeld,
 Met zich ter heuvel op. Een stille ontroering woelt
 Door haar bedaarde ziel, en doet haar tranen sprengen!
Noömie! zou ons hart geen tedre zuchten mengen,
 Als offers door 't gevoel Menschlievenheid gewijd!
 'Tuigt elke voetstap niet een merk dier zaalgen tijd,

Toen

Toen kommerloze vreugd op de ogenblikken zweefde,
Toen liefde en onschuld in uw jeugdig blosjen leefde?.....

Noömie! deezen grond, zoo dierbaar aan uw hart,
Verlevendigt voor u de bange baarens smart,
Die in een Oceaan van zaligheên verfmoorde,
Toen ge eerst de welkoom kreet der lieve wigtjens hoorden,
Toen gij, door vreugd verrukt, in 't aanzien vanden dood,
Uw huwlijksvriend een pand van reïne liefde bood!

Hier was 't toen ge in de schaauw van die granaatboom ruste,
Het eerst een stamlend woord van *Machlons* lipjens kuste!

Hier heeft de Moedernaam het eerst uw ziel gestreeld!
Vaak heeft uw *Chiljon* daar aan uwen schoot gespeeld,
Wijl schuldeloos gelei 't verdriet en zorg verzachten,
En gulle onnozle vreugd op 't blozend mondjen lachte! —

Noömie, door gevoel thans aan zig selv ontruk, —
Word, door haar lieve *RUTH*, aan 't kloppend hart gedrukt,
Het vreedzaam landverblijf biedt haar een stille woning,
Hier vind haar liefde en deugd de vleienste beloning.

Vernoegd leid *Boäs* thans *Noömie* aan de hand
En toond haar d' overvloed van 't zielverrukkend land.

„ Hier

„ Hier kunt gij, dierbre vrouw! hier kunt ge uw wislend leven,
 „ Eens, bij een spaden dood, de Godheid weder geven.
 „ Terwijl uw *Mach'on's* naam in onze telgen bloeit,
 „ Waar op uw zegen nog van vege lippen vloeit!
 „ Geniet hier al 't geluk — alle aardfche zegeningen,
 „ Die ooit Gods liefde fchonk aan broze ftervelingen!
 „ 'k Smeek, met de wellust van mijn hart, om geluk,
 „ Uw levens avond ken geen wolk van ramp noch druk.”
 Op nieuw weergalmt de lucht, door ongedwongen tonen,
 Men hegt aan 't wijngaard loof, de blijde bruilofts kronen,
 En danst in 't fomber groen, op 't fors cimbaal geluit,
 Of ftemt het fnaartuig zagt om, aan de tedre Bruid,
 En haar verheven vriend, de rijkfte zegeningen,
 Alle aardfche zaligheên gulhartig toe te zingen. —
 In 't fchoon bebloemt priëel word d'avond difch bereid,
 Hier kende d'overvloed geen ftugge fpaarzaamheid,
 De vette kalvren lugt, voor 't vlamvend vuur gebraden,
 En malfche geijtjens, die de grage lust verzaden,
 Verfieren 't veldfeft, daar de gulle eenvoudigheid,
 De bloem van 't fchoonfte graan tot voedzel heeft bereid.

De vette room, gefchept in juist gevormde fchaalen,
 Noopt thans de feestrei aan den koelen difch te onthalen,
 De blozende applen, milt beftrooid met lelieblaân,
 Biên hun verfrifend fap den feestgenooten aan.
 Hoe word het oog bekoord door daadlen en granaten!
 Hoe lacht de malfche vijg, naast volke honingraten;
 Terwijl de palmwijn, in vergulden koppen, fchuimt,
 En zelv de boezem der naargeestigheid verruimt! —
 Elk vleid zig, gul genoot, op most en bloempjes neder,
 Hoe gloeit thans *Boäs* ziel, hoe vol gevoel hoe teder
 Vest hij het tintlend oog, op al zijn zaligheên,
 De aardsch englen dalen zelv, al juichend, naar beneên,
 En zien, door liefde en deugd, de zwakke ftervelingen
 Voorby den hoogften rang der gloenden Seraph's dringen.
 Zij huwen aan de vreugd, die aan den velddisch fpeelt,
 Een zagte hemeltoon, die reine zielen ftreelt.
 't Volmaakt genoegén geeft de fpijs nog edler geuren,
 Men kend geen fchaduw zelv van 't zielbekomrend treuren,
 Den koelen avond fchenkt de gulste vrolijkheid,
 De bleeke maan, die zig door 't bevend lommer fpreid,

Schijnt met meer luister, aan het blauw gewelv te pronken,
De wolken, rijk getooid met gouden sterren vonken,
Verzwelgen 't licht niet dat de Nachtvorstin hen gaf
Maar kaatsten zilver op de groene beemden af.
Het tijdstip word gewijd aan nieuwe zaligheden,
Alom werd *Israels God* om vrede en heil gebeden,
Terwijl de feestdag, aan de grens der stoflijkheid,
Al juichend wegzinkt met de gloed der majesteit.
Menschlievenheid! ô telg van 't zalig Alvermogen!
ô Goddelijke Deugd! met elks verdriet bewogen,
Gij waart het dien de ramp van 't sterfelijk geslacht,
In 's waerelds vroegste jeugd, meljdend hebt verzagt,
Waart gij geen schakel in der dingen heilrijke orden?
Ras moest deez Aard een hel, de Mensch een duivel worden:
Gij boodt uw zachte hand aan Adams zuchtend kroost,
Terwijl gij de onschuld in het grievendst lijden troost,
Waar ge ooit een Edle ziel met zelv voldoening streefde,
Ontspringt een zaalge bron van onüitdrukbre weelde,
En schenkt aan't kwijnend zaat, der zuivre Godsvrucht, kragt,
De wanhoop vlucht, en, moed herleeft bij 't zwak geslacht;

Hier

Hier, telg der Eeuwigheid! hier moogt ge op glorie bogen!
 Gij, gij hebt *Boäs* hart tot tederheid bewogen.

Het klopt voor 't fijnst gevoel, daar 't in zijn zielvriendin,
 Al 't gaadloos heilge ziet der reine huwlijksmin.

Zijn gul zijn minzaam oog, kan in *Noömie's* trekken, —
 Het treffend beeldnis eener englen ziel ontdekken;

Verrukking, dankbre vreugd en onverwrikbre trouw,
 Verzellen 't liev geluk, en bannen zorg en rouw.

Elk tijdstip rolt voorbij in schuldeloos genoegten,

Geen angst — geen bange smart doet zagte boezems zwoegen,

Noömie wagt gerust haar levens avond af,

En kiest — op eigen grond — voor 't koud gebeent' een graf.

„ Hier (zegt zij,) door de schauw van 't statige eiken lommert'

„ Slaap ik in 't donzig stof, voor zorg nog leed bekommert,

„ Schokt d' Aardbol uit zijn kring *Noömie* flumert vrij,

„ Hier wentlen de Eeuwen zagt mijn zwijgend graf voorbij.

„ Nog lacht de tijd mij aan; 'k zal op Gods gunst vertrouwen,

'k Zal, eer ik sterf, nog 't kroost van *Machlons* gaê aanschouwen,

„ Ô Vleiend denkbeeld! 'k vrees den last der jaren niet! "...

Thans hadt de zomer, die alom zijn schatten biedt,

Zijn bruine lokken reeds met vale wijngaard bladen
 Omkranst, daar blijdschap zig in zoeten most mogt baden;
 RUTH waar, in *Boës* huis, de wellust van 't gezin,
 Haar deugd bekoorde elks ziel: haare onbevleete min
 Haar zedigheit, haar trouw deën al de zaligheden,
 Bekoorlijk bloeien, voor haar achtbren Echtvriends treden,
 Vaak wijd hij, in haar' arm, aan God een dankbre traan,
 Terwijl het fijnst gevoel hun beider hart deedt slaan,
 Niet ver gescheiden van *Noömie's* stille woning,
 Genoten ze elken dag de vleidendste beloning,
 Van liefde en tedre zorg, daar 't lagchende geluk,
Noömie streelde, vrij van tegenspoed en druk.
 De blijde landstreek mocht op zijn bewooners roemen,
 De lijdende armoë hen een' veilgen toevlucht noemen,
 Gelukkig oord! waar deugd haar heilig altaar bouwt,
 Waar zig de waare vreugd, in vriendschaps arm, onthoudt,
 De Godheid die, volmaakt door wellust zich ziet strelen,
 Wen zij haar schepslen in 't bedoelt geluk ziet delen,
 Hegt welvaart, liefde en vree en heil aan elken dag,
 De schoone daagraat rijst met een bevalgen lach,

En

En strooit den zegen mild, langs tuin en veld en akker,
 Vernoege werkzaamheid zingt 't slapend veldvee wakker,
 Godvruchte *Boäs* juicht, met zijn geliefde gaê,
 Al stamlend 't danklied der verlostte geesten ná
 De vreedzame avond voert 't aanminnig beeld der vrede,
 Gevoed door zaalge rust, op koele vleuglen mede,
 Zoo drijft de Winter na het wit besneeuwde noord,
 Langs rots en woestenij, door *Canans* beemden voort;
 Thans ziet *Noëmie* door een vreemdeling zig begroeten,
 Zij staat ontroerd: ze ontdekt *Elmire* aan hare voeten,
 Van wie ze al wenend slechts 't verward bericht ontving;
 De jonge *Amiel* kend ze in den vreemdeling,
 Bewondring en gevoel doen nog haar stem versmoren.
 „ Ach, (zegt zij,) doe mij 't lot van *Orpa* duidelijk horen?
 „ Bezweek die schoone in 't eind voor alle rouw en smart?
 „ *Haar lijden is voltooid; zij heeft hier, aan dit hart,*
 (Herneemt de Voedster) „ *zagt den jongsten snik gegeven!*
 „ *Helaas! de zoetste hoop versterkte 't kwijnend leven,*
 „ *Zij moest, eer 't stervuur haar verlossing aan kwam biên,*
 „ *Zig eerst nog Moeder van een hulploos wichtjen zien!*

- „ Hoe? (roept Noömie) mag mijn Chiljons naam nog bloeien?
 „ Waar is die lievling? 'k voel mijn Moeder hart ontgloeien!
 „ Ach! (zucht Elmire) vleid u met dien wellust niet,
 „ Beminlijke ORPA, die bij CHILJON rust geniet,
 „ Mogt 't pand der reine min nog nauwlijks welkoom kusschen,
 „ Of voelt in 't brekend hart het vege leven blusschen,
 „ Reeds had de koude dood haar jeugdig bloed verstreemt,
 „ Nog hielt zij 't schreiend wichtje aan de enge berst geklemt,
 „ En smeekte, al stervend, mij, voor 't dierbaar pand te zorgen,
 „ „ Waak, (riep zij staamlend) voor de jonge levensmorgen!
 „ „ Ach dat mijn telgje, o God! niet in zijn jeugd verwelk,
 „ „ Mijn Lievling! nooit gezoogt met Moeders boezem melk!
 „ „ Ach! was mijn hoop gelukt, 'k waar ras dit oord ontvloden!
 „ „ En deez onnoozlen aan Noömie's zorg geboden,
 „ „ 't Hadt daar, als CHILJONS telg, voor JACOBS GOD gebloeit!
 „ „ o RUTH! mijn zielyriendin 'k voel hoe mijn boezem gloeit.
 „ „ Ik sterv! ELMIRE! ik bid voldoe aan mijn verlangen!
 „ „ Doe mij de laatste blijk van uwe trouw ontvangen!
 „ „ Zwerf dat gij 't hulploos kind, dat op mijn boezem rust,
 „ „ Wiens tidre trekjes door mijn kouden mond gekust,
 „ „ Zijn

- „ „ *Zijn dierbren Vader doen voor mijn verbeelding zweeven,*
 „ „ *Dat gij deez lievling aan Noömie's zorg zult geven?*
 „ „ *Haar flauwe stem bezweek; elk afgebroken woord,*
 „ „ *Smolt in een doodsnik; 't oog, waar in nog teérheid gloort,*
 „ „ *Bleev op het kind gevest terwijl haar ziel reeds scheide,*
 „ „ *Daar CHILJONS telg zijn lot, schoon onbewust, beschreide.*
 „ „ *Ze ontsliep in mijnen arm! wat heeft mijn hart geleén!*
 „ „ *Ik heb UW' GOD om kracht, in al mijn rouw, gebeén!*
 „ „ *'k Zag 't ouderlooze wichtje, aan mijne zorg geheiligd,*
 „ „ *Dan 'k zag 't haast, door den dood, voor 's levens raamp beveiligd!*
 „ „ *'k Nam 't uit den kouden arm der Moeder, die geen smart*
 „ „ *Geen lijden meer gevoelt, maar 's waerelds wislag tart,*
 „ „ *In 't eigen graf, dat vaak haare oogen kost verlusten,*
 „ „ *Bij Chiljons sluimrend stof. deed ik mijne Orpa rus'en.*
 „ „ *En 't levensvonkjen dat in 't pand der liefde gloort,*
 „ „ *Zag ik, nog d' eigen dag, in d' arm des doods versmoord!*
 „ „ *Terwijl mijn hijgend hart, door 't grievendst lijden klopte.*
 „ „ *De bange zuchten, die mijn boezem lang verkropte,*
 „ „ *Bij 't vege sterybed, van mijn lieve voedsterling,*
 „ „ *Verschaften mij thans lust, terwijl ik troost ontving,*
 „ „ *Door*

- „ Door 't denkbeeld dat die macht, die wij eerbiedig vrezen,
 „ Vol liefde 't lot bewaakt van hulpeloze wezen, —
 „ Al vleiend voerd zij thans de blanke onnozelheid
 „ Uit 't jammer vol geweest, — waarom dit heil beschreid?
 „ Neen, morgen roosje! uw dood doet mij geen tranen plengen,
 „ Uw stof zal zig met 't stof van minnende Ouders mengen,
 „ In 't stervuur van den tijd, vertoond het eerste licht,
 „ Dat in hun oogen straalt, het eerst dit schuldloos wicht! —
 „ Nu scheen mij 't vruchtbaar veld verkeerd in woestenijen,
 „ Geen lachje der Natuur kon meer mijn oog verblijven,
 „ Een sombre treurigheid verzelde elk oogenblik,
 „ Mijn Vaderland scheen mij 't verblijven van angst en schrik,
 „ De troost mijns ouderdoms waar nu door 't graf verzwolgen,
 „ 'k Besloot de hartvriendin mijn's Voedsterling te volgen;
 „ Mij dagt de schone RUTH, waar zij zig ook bevind,
 „ Heeft Orpa's Voedster, sints haar vroegste jeugd bemindt,
 „ Ik ken Neömie's hart; beproeyt door 't grievend lijden,
 „ Zij zal haar bijstand aan eene afgeleevde wijden,
 „ Mijn krachten zijn verteerd, ik eisch niet lang uw hulp,
 „ Deez' jongen Menschenvriend boodt mij zijn lage stulp,

„ Ter

- „ *Ter veilge schuilplaats, 'k zag 't gevoelig mededogen,*
 „ *Met mijn verdriet, in elk der huisgenoten oogen;*
 „ *'k Verhaalde hen mijn lot; 'k had nauw uw naam gemeld,*
 „ *Of blijde vriendschap schein te huplen door het veld.*
 „ *Men schetste mij uw heil; hoe voelde ik 't hart ontroeren,*
 „ *Het lot der lieve RUTH schein me aan mij zely te ontvoeren.*
 „ *Ga heen, (sprak Milon,) weest getuigen voor uw dood,*
 „ *Hoe Israels God 't geluk der deugd op aard vergroot.*
 „ *Mijn Zoon zal U, vol vreugd, aan hare woning leiden,*
 „ *'k Zag gul genoeg en zig op elks gelaat verspreiden,*
 „ *Ik scheidde met e'n hart dat nog, voor 't liey gezin,*
 „ *Door dankbre vriendschap klopt; — 'k trad nauw deez streken in,*
 „ *Of 'k hoorde uw naam, uw deugd en RUTH's gelukstaat roemen!*
 „ *Ja, (zegt Noömie,) 't volk mag mij Gezegend noemen,*
 „ *Mijn ziel gloeit door 't gevoel der reinste dankbaarheid*
 „ *Dan, welk een smart is mij door Orpa's lot bereid!*
 „ *In 's levens bloei verwelkt, ik zag het grievendst lijden,*
 „ *In 't heimlijk, al de kragt van hare jeugd bestrijden,*
 „ *En moest die tedre nog, na zoo veel angst en smart,*
 „ *De kwelling voelen van een brekend moederhart!....*

„ Dan, 't is voltooit! zij mocht dit treurgewest ontvluchten,
 „ Nooit zal haar schuldloos kind om moeders bijstand zuchten,
 „ Gods min' bewerkt tog 't heil, van elken sterfeling!..

RUTH, die 't berigt nauw van *Elmire's* komst ontving,
 Of in haar armen snelt, voelt 't grievendst medelijden,
 En blijft een tranen vloed, aan *Orpa's* deugden, wijden.

Dan, ware vriendschap, die haar lieveling betreurd,
 Voelt dat geen stervlot ooit die zaalge kluisters scheurd,
 De blijde sterfdag blinkt, door zwarte treurgordijnen,
 Endoet, voor 't schreiend oog, de onsterflijkheid verschijnen,

Godvruchte *Boës* deelt in al de boezem smart,

Maar toont hoe grootfche deugd dit wislend leven tart! —
 De jonge *Aniel* geniet elks liefde en achting,
 Hoe gul word hij onthaalt! de dankbre plichtbetrachting

Blijft in *Noëmie's* ziel, en daar hij van hen scheid,
 Ziet hij, het rijkst gefchenk, voor zijn gezin bereid,
 RUTH wil een fluier, door haar eigen hand geweven,
 Met blauw en rood doormengt, aan jeugdige *Elma* geven,

Noëmie doet de keur der malsche vruchten biën,
 Aan *Milon* en zijn gaë; op dat zij juichend zien,

Hoe voorspoed en geluk langs *Juda's* heuveln speelde,

Terwijl *Elmire* in 't heil der trouwe deugden deelde.

Noëmie schenkt, tot loon van lang betoonde trouw,

Een stil een vrij verblijf aan de afgeleefde vrouw. —

De hoop zweeft, in een rei van aardfche zaligheden,

Op reïne vleuglen van oprechte smeekgebeden,

Reeds in het fchoon verfchiet, de wellust lacht hen aan,

Daar liefde en dankbre vreugd 't gevoelig hart doen slaan.

Ja, God gewijd geflacht! gij ziet uw heil voltoojen;

Eer de Oogstmaand 't golvend goud, op 't vruchtbaar veld zal
stroofen,

Eer 't graan ten wieg verftrekt voor mollige overvloed,

— *Word reeds door Boäs gaele een spelend kind gevoed!....*

Dit vleiend denkbeeld, bant al de akelige zorgen, —

RUTH, met 't aanminnig blos der fchoonfte lente morgen,

Door wellust zagt bedauwt, verrukt de tedre ziel

Haar's Echtvriends, die zij vaak in knellende armen viel,

Wen ze al de zaligheên van hun geluk gevoelde,

Schoon nooit haar zuivre min voor *Machlons* fchim verkoelde.

ô Reïne liefde! ver verheven boven 't grav!

ô Duidlijk perk van 't beeld, dat God den aardling gav!

God! de Eeuwge liefde zelv, de grond van ons vertrouwen,
 Verlost zig, om zijn beeld in onzen geest te aanschouwen!...
 Heel *Juda* hieldt het oog op *Boïs* staag gevest,
 Zijn eer — zijn grootheid was de glorie van 't gewest.
 Dan, welk een gloed ontvonkt ons bloed in kronklende adren?
 Wij zien het tijdstip dat de deugd zal kronen nadren!...
 Verrukking gloeit in 't hart van elke veldeling,
 De zaalge dankbaarheid daalt, uit der Englen kring,
 Waar heên ze eens vluchten moest, uit *Edens* kwijnend lommer,
 Nu streeld haarde onschuldblij, mendenkt aan leed noch kommer.
RUTH voelt al d' angst de smart door 't zaligst heil verzagt,
ZELVS MOEDER, grote God! nu blijkt de tedre kracht,
 Van liefde en van natuur! gelukkigst aller dagen!
 Terwijl de Godvrucht in een zilvren staatzie wagen,
 Met lelien gekroond, werd met een heilge stoet,
 Van Hemellingen in dit stervlijk oord begroet,
RUTH is de Moeder van een wicht zoo schoon zoo vleiend,
 Als immer 't licht genoot. — 't Bevallig kind dat schreiend
 Het leven welkom groet, is moeders vreugde en lust,
 Die 't eerste traantje van 't ontlukend blosje kust,
Terwijl

Terwijl verrukking thans haar huwlijks vriend bezielde,
 Die, spraakloos van gevoel, naast 't juchend kraambed knielde,
 Daar hij haar blanke hand met gloende lippen drukt,
 Daar alles, wat zijn ziel ooit wenschen kon, gelukt,
 Hij neemt het huwlijkspand, vol vreugd, in trillende armen.
 „ Ik (zegt hij,) zal de jeugd van 't weêrloos kind beschermen,
 „ Maar nooit boog *Boäs* op dit schitterend Echtjuweel! —
 „ *Noömie!* zie uw zoon! dit heil viel u ten deel,
 „ Deez kleene lieving moet uw glorie doen herleven,
 „ Omhels hem! — God heeft zelf deez wellust n gegeven!
 Hij bied haar 't hulploos kind, terwijl haar boezew gloeit,
 En een gevoelge traan uit sprekende oogen vloeit,
 De kwijnde ouderdom verdwijnt van deez toneelen,
Noömie mag verjongd de jeugdige Engel streelen,
 Haar hart is overstelpt, daar 't in haar armen rust,
 En niets den zuivren gloed van hemel blijfschap blust,
 Verrukte *Boäs* smaakt 't volmaakst genot der weelde,
 Dat ooit de vrije ziel des denkende aardlings streefde,
 Hij ziet zijn gaê gered, uit angsten van den dood,
 't Bekoorlijkst wichtje slaapt thans op *Noömie's* schoot,

„ God heeft mijn leed gezien, 'k mag weer op nakroost roemen,
 „ Dit kind bouw *Machlons* huis; ik zal het *Obed* noemen,
 „ Het zal de glorie zijn van mijn vernéert geslacht,
 „ Zo vaak d' onnoozle vreugd in vleiende oogjes lacht,
 „ Bekoord zijn lieve jeugd de onsterfelijke schimmen,
 „ Der zaalge *Vadren*, die als morgensterren glimmen,
 „ Mijn' *Elimelech!* streelt *Noömie's* heil u niet?
 „ Daal eens nog, *Hemelling!* in 't stoffelijk gebied!
 „ Aanschouw de zaligheên, die ons op aarde omringen! —
 „ 'k Wacht nu vol vreugd den dood, mijn dierbre *Lievelingen!*
 „ Godvruchte *Boäs* droogt, haast, op mijn vreedzaam graf
 „ Van 't oog der lieve *RUTH* de tedre traanen af!
 „ Mijn *Dochter!* welk geluk, ik zie uw deugd beloonen,
 „ 'k Roemeens, in 't Godsgewest, uw trouw op *Englentoonen!*”
 Elk volgt haar juichend naer. — Hoe rolt langs 't vrolijk veld,
 De stem der snaaren, die het danklied blij verzelt.
 Hoe galmt de ruime lucht thans, door geboorten zangen. —
 De landjeugd gaat ten rei, de vreugd bloost op hun wangen,
 Het ademt alles rust, en gulle zaligheid,
 Terwijl zich d'offergloed op 't dankaltaar verspreid.
 De maagdelijke rei volgt *Levie's* harpgezangen,
 Terwijl de herders dien gewijden toon vervangen,

917462

Zij zingen *Boës* heil, door 't koele loof befchauwt,
Daar 't weelig-wollig vee het malfche groen herkauwt! —
Wij zongen 't loon der deugd, en onverwelkte liefde,
Dat eens het maaglijk hart der vreemde fchoone griede;
En trof ons zagt pinceel dit Godlijk fchilderij,
In al zijn edle zwier en kracht niet naar waardij,
't Ontbrak ons nooit aan verw, maar — wel aan kunstvermogen!
Aartsgoedheid! liefdrijk God! gij zaagt ons ijvrig poogen! —
Voldoet deez flauwe fchets slechts *één* gevoelig hart,
Dat reine liefde kent — dat lage fchijndeugd tart,
Dan is ons doel bereikt!... Ô RUTH! die thans door de Englen,
d'Onwelkbrenkrans der min, in *Edens* beemt, ziet ftrenglen,
Wij ftaamlen nog uw' roem, als ge ons onftervlijk groet,
In 't eeuwig zangpriëel, der Cherubijnen floet.
Dan klinkt de lof der deugd, op hoog geftemde fnaaren,
Dan volgen wij de galm van *Israels* blijde fchaaren;
Terwijl uw' naam op aard, door wentlende eeuwen, klinkt,
Als 't laafte tijdstip, eens, in de eeuwigheid verzinkt.
Dan moge, Ô fchoone RUTH! in 't laafte der ogenblikken,
De jongfte polsflag der natuur voor u nog tikken! —

EINDE VAN HET VIERDE EN LAATSTE BOEK.